

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

17. ÚNORA 2002

Z obsahu:

Chvála Bohu Stvořiteli

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
30. ledna 2002
- strana 2 -

**O uzdraveních
a zázracích v Lurdech**

Budeme svědky ještě
mnoha zázraků
- strana 4 -

**Poselství Jana Pavla II.
k světovému dni
nemocných**

11. února 2002
- strana 6 -

**Z projevu Jana
Pavla II. k plenárnímu
zasedání Kongregace
pro nauku víry**

- strana 7 -

**Nerozlučnost
manželství**

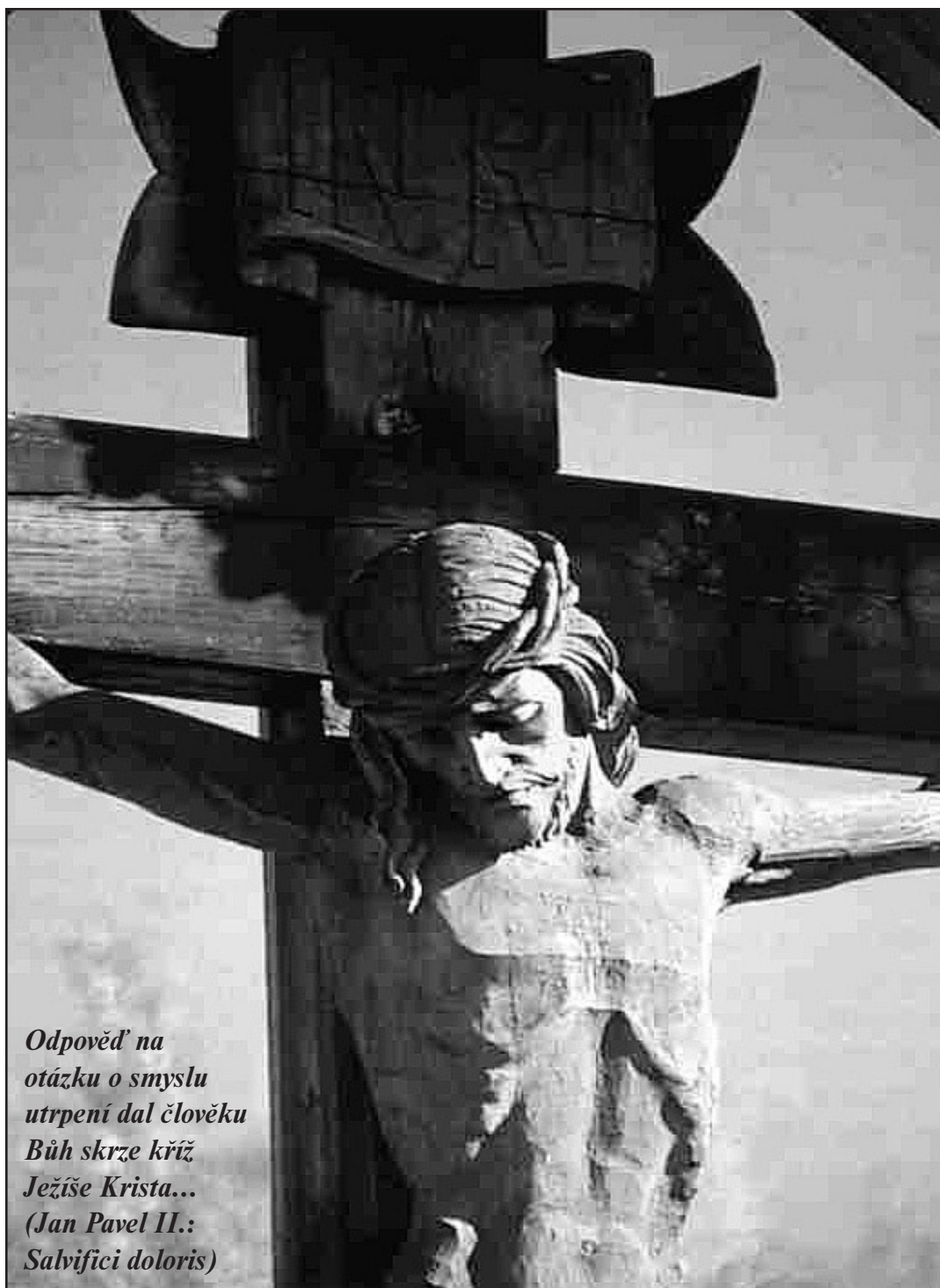
Jan Pavel II. k členům
Nejvyššího tribunálu
Svatého stolce
- strana 8 -

Lidstvo potřebuje mír

Projev Jana Pavla II.
na mezináboženském
setkání za mír v Assisi
24. ledna 2002
- strana 10 -

**Bůh nás
obdivuhodně vedl**

Marika a Tamas
Varföldiovi neúnavně
pomáhají Ukrajině
- strana 12 -

*Odpověď na
otázku o smyslu
utrpení dal člověku
Bůh skrze kříž
Ježíše Krista...
(Jan Pavel II.:
Salvifici doloris)*

Chvála Bohu Stvořiteli

Svou září narůstající na nebi, jasem svého světla a blahodárným teplem svých paprsků získalo si slunce lidstvo již od prvních počátků jeho vzniku. Lidské bytosti mnoha způsoby projevovaly svou vděčnost za tento zdroj života a zdraví jej s nadšením, které nezřídka stoupá až k vrcholům autentické poezie. Úžasný 18. žalm, z něhož nám byla recitována první část, není pouze hymnickou modlitbou mimořádné intenzity, je to také básnický zpěv opěvující slunce a jeho svit na tvář země. Tím se žalmista staví po bok dlouhé řady pěvců antického Blízkého východu, opěvujících hvězdu dne, která září na nebi a která v jejich oblastech hojně rozlévá své horoucí teplo. Stačí pomyslet na slavný hymnus Aton, složený faraonem Akhnatonem ve 14. stol. před Kr. a věnovaný slunečnímu disku pokládanému za božstvo.

Slunce není bůh

Pro člověka Bible je tu ovšem radikální rozdíl, pokud jde o tyto hymny o slunci: slunce není bůh, je stvořená věc, která slouží jedinému Bohu a Stvořiteli. Stačí si připomenout slova Geneze: *At jsou svítlny na nebeské obloze, aby oddělovaly den od*

nocí a byly jako znamení, ať označují údobí, dny a roky... Bůh udělal dvě velké svítlny, svítlnu velkou, aby vládla dni, a svítlnu malou, aby vládla noci... A Bůh viděl, že je to dobré (Gen 1,14.16.18).

Skladba žalmu

Dříve než projdeme verše žalmu vybrané pro liturgii, podívejme se na žalm jako celek. 18. žalm se podobá diptychu. V první části (v. 2-7), která se nyní stává naší modlitbou, nacházíme hymnus na Stvořitele, jehož tajemná velikost se zjevuje ve slunci

a v měsíci. Ve druhé části žalmu (v. 5-15) nacházíme mudroslovný hymnus na Tóru, tedy na Boží Zákon.

Obě části jsou protkány nití společného průvodce: Bůh ozařuje vesmír jasem slunce a osvěcuje lidstvo září svého slova obsaženého v biblickém Zjevení. Jedná se tedy jakoby o dvojí slunce: první je kosmické zjevení Stvořitele, druhé je historické a nezasloužené zjevení Boha Spasitele. Ne nadarmo je Tóra, božské slovo, popisována »slunečními« rysi: *Hospodinův rozkaz je jasný, osvětluje oči (v. 9).*

Výmluvná svědectví o Stvořiteli

Ale vraťme se nyní k první části žalmu. Ta se otevírá obdivuhodnou personifikací nebes, která se autorovi jeví jako výmluvní svědkové Božího stvořitelského díla (v. 2-5). Ona totiž *vypravují, zvěstují* obdivuhodná Boží díla (v. 2). Také den a noc jsou představeny jako poslové, kteří předávají velkou zprávu o stvoření. Jedná se o mlčenlivé svědectví, které je nicméně silně slyšet jako hlas, který proniká celým vesmírem.

Vnitřním pohledem duše, náboženskou intuicí, které neulpívá na povrchu, může člověk odhalit, že svět není němý, nýbrž hovoří o Stvořiteli. Jak říká starověký mudrc, *z velikosti a krásy tvorů může být srovnáním poznán původce (Md 13,5)*. Také svatý Pavel připomíná Římanům, *že co je u něho (Boha) neviditelné, jeho věčná moc a jeho božské bytí, to je možné světlem rozumu poznat z toho, co stvořil (Řím 1,20)*.

Výrazné metafory

V hymnu pak následuje pasáž o slunci. Světelný glóbus vykresluje inspirovaný básník jako válečného hrdinu, který vychází ze svatební komnaty, kde strávil noc, vychází tedy z lůna temnot a začíná svůj ustavičný běh po nebi (v. 6-7). Podobá se atletovi, který nezná přestávky ani únavy, při čemž celá naše planeta je zalita neodolatelným žářem.

Slunce je tedy přirovnáno k ženichovi, k hrdinovi, k šampiónu, který podle božského řádu musí každý den vykonat svou práci, svůj výboj a svůj běh hvězdnými prostorami. A hle, žalmista ukazuje na slunce planoucí naplno na nebi, zatímco země je zaplavena jeho žářem, vzduch je nehybný, žádný kout horizontu nemůže prchnout před jeho světlem.

Velikonoční paralela

Sluneční obraz žalmu přejímá velikonoční křesťanská liturgie, aby popsala Kristův triumfální exodus z temnot hrobu a jeho vstup do plnosti nového vzkříšeného života. Byzantská liturgie zpívá v matutinu na Bílou sobotu: »Jako slunce se po noci pozvedá celé zářící v obnoveném jasu, tak také Ty, ó Slovo, zazáříš novým jasem, když po smrti opustíš svatební lože.« Oslavný hymnus matutina (v primě) o Velikonočních spojuje kosmické zjevení s velikonoční Kristovou událostí: »Raduj se nebe, a plesej s ním také země, protože celý vesmír, viditelný i neviditelný, má účast na tomto svátku: vstal Kristus, naše věčná radost.« A jiný hymnus (v tercii) dodává: »Dnes celý vesmír, nebe, země i podsvětí, je zaplaven světlem a všechno stvoření nyní opěvuje zmrtvýchvstání Krista, naší síly a naší radosti.« A jiná (kvarta) nakonec uzavírá: »Kristus, naše Pascha, povstal z hrobu jako slunce spravedlnosti a ozaří nás všechny jasem své lásky.«

Římská liturgie není tak obšrná jako ona východní při přirovnávání Krista ke slunci. Popisuje nicméně, jak se v kosmu odráží vzkříšení, když otevírá svůj zpěv ve velikonočních ranních chválách: »Aurora lucis rutilat, caelum resultat laudibus, mundus exultans iubilat, gemens infernus ululat. – Svit jitřní nebe zardívá a vesmír zvučí chválami, svět jása v ranním triumfu a zuby skřípá pekelník.«

Řeč stvoření

Křesťanská interpretace žalmu tedy nesmazává jeho základní poselství, které je výzvou k odhalení božského slova přítomného ve stvoření. Jistě, jak se říká v druhé části žalmu, je zde ještě jiné, vyšší Slovo, drahocennější než samo světlo, Slovo biblického Zjevení.

Nicméně pro ty, kteří mají pozorné uši a nezahalený zrak, představuje stvoření první zjevení, které má svou výmluvnou řeč: ona je jako další svatá kniha, jejíž písmena jsou představována množstvím tvorů přítomných ve vesmíru. Svatý Jan Zlatoústý potvrzuje: »Mlčení nebes je hlas, který je zvučnější než hlas trouby: tento hlas křičí do našich očí, nikoliv do našich uší o velikosti toho, který je učinil.« (PG 4,105) A svatý Atanáš: »Nebesa svou velikostí, svou krásou a řádem jsou okouzlujícím hlasatelem jeho umělce, jehož výmluvnost naplňuje vesmír.« (PG 27,124)

*Bolletino Vaticano 30. ledna 2002
Mezitaluky redakce Světla*

Úklady Nepřítele

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Toto všechno ti dám...

Přijmi to jako obzvláštní milost, že tě Duch zavedl tam, kam před časem zavedl Ježíše. Do samoty. To sám Pán tě pozval k sobě na toto pusté místo. Zdržoval se tu zcela sám čtyřicet dní. Chystal se, aby mohl dovršit poslání, které mu uložil Otec. Poznáváš z jeho příkladu, že ticho, odloučenost, samota spolu s tělesným odříkáním jsou darem velkého Rádce, který nejlépe ví, jak připravit své tělo i svého ducha, aby byly vnímavým a citlivým nástrojem Ducha Božího. Poděkuj Pánu za jeho příklad pokory a kázně. Neboj se obětovat své pohodlí a požitky, abys mohl o to důvěrněji přebývat ve společnosti svého Pána.

To, na co se Ježíš připravuje tak náročným způsobem, zahrnuje jeho rozhodující zápas s úhlavním Nepřítelem. Ale tento rozhodující zápas tuší i jeho protivník. Protože Pán zná jeho způsoby, pozval si tě dnes k sobě také proto, abys ho dobře poznal a prohlédl si zblízka jeho pravou tvář. Ať už vystupuje v jakékoliv podobě, je to podlý a úkladný lhář a vrah. Není vždy snadné ho rozpoznat a prohlédnout jeho úklady. Ještě než se zde objeví, připomeň si, proč Boží Syn sestoupil na svět: Satanovi se podařilo oklamat tvé prarodiče, a to i přes to, že vyšli z Boží ruky tak dokonale, svatí a moudří. Jak věrohodně musela znít Evě slova jeho nehorázně lži: *Nezemřete, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh. Zrádné ovoce, které nabízí, se jeví vábně na pohled, lákavé a chutné, ačkoliv jeho plodem je nakonec smrt a zaslepenost. Při pohledu na jeho zákeřnost, troufalost a houževnatost pochopíš, proč ho nikdy nesmíš podceňovat.*

Proč se přibližuje k Pánu právě v okamžiku, kdy dovršuje svou čtyřicetidenní modlitbu a půst? Vždyť to je právě zbraň, která by ho měla bezpečně zahnat na útěk!⁽¹⁾ On však si pospíšíl právě proto, aby se pokusil v zárodku znehodnotit, nebo alespoň znechutit získané drahocenné duchovní plody. Počítej s tím, že se může objevit právě ve chvíli vrcholného duchovního úsilí. Tvůj nepřítel sleduje pozorně a žárlivě každý tvůj krok s jedinou snahou: aby tvé dobré skutky narušil a zvrátil v jejich opak.

Představuje se jako dobrý rádce s přátelskou radou: *Jsi-li Syn Boží, řekni tomu kamení, ať se stane chlebem*, netrap se tolik, posluž si svou mocí, dopřej si trochu příjemnosti a pohodlí... Pán ti ukazuje, že jeho slova si nezaslouží, abys o nich vůbec uvažoval. Copak je možné u něho hledat něco víc a něco lepšího než ve slově, které vychází z Božích úst?

Lstivý protivník se však nedá jen tak odrazit. Chápe se každé příležitosti a zkouší dokonce přelstít Pána jeho vlastní zbraní: »Zůstaňme u toho, *co je psáno*. Jako Boží Syn ověř si na sobě a před očima zástupů moc oněch v Písmu napsaných slov: *Vrhni se dolů!*«

Není to svůdné pokušení? Svůdce používá dodnes úspěšně osvědčenou variantu své nabídky právě u těch, kteří jsou znalci toho, co stojí psáno, a učí je podle svého: »Jsi-li Boží vyvolený, tak znalý a zkušený, využívej více k prospěchu svému i druhých to, co tak dobře znáš. Ukaž svou zdatnost tím, že dáš tomu, co je psáno, nový, aktuálnější, populárnější smysl, vyjdi vstříc touze po senzaci. Když si tak uděláš jméno a vybuduješ popularitu, můžeš se pak spolehnout, že tě veřejné mínění přímo ponese na svých rukou. Všichni půjdou za tebou, a to je přece předpoklad úspěchu!«

Ježíš zamítá ďáblové návrhy jako rouhavou provokaci vůči samotnému Bohu. Důvěru v Boha nelze zaměňovat s troufalostí, která ho uráží. Na Boha se můžeš plně spolehnout vždy, když kráčíš po jeho cestách a s pokorou a bez výhrad přijímáš jeho svatou vůli.

Pán připouští, aby byl do třetice pokoušen, a ty se tak staneš svědkem nejen ďáblové neodbytnosti a taktiky, ale také jeho neúčinnějších trumfů, na které nejvíce spoléhá.

Je to lidská touha po slávě, moci a majetku. Učinil z nich dnes dokonce hlavní hybnou sílu rozvoje a pokroku.

Ptáš se, jak to, že ďábel může nabízet všechny poklady a slávu jako ze svého? Moc a sláva tohoto světa se kupují především za bohatství a bohatství se hromadí nejvíce tam, kde lidé nejednají tak, jak jedná Bůh, totiž podle spravedlnosti a lásky, nýbrž tak, jak jedná Satan, v duchu sobectví a nezkratné chtivosti, které vedou k bezohlednosti a jdou za vlastním potěšením na úkor druhých. Ďábel sám nemá nic, jen svou zášť a zlobu, ale ovládá království světa a rozděluje slávu a moc skrze ty, kterým k ní dopomohl a kteří jsou jeho. V Ježíšově království platí: *Prodej, co máš, a rozdej chudým*⁽²⁾. A v jeho královstvích? *Nedbej Boha, doufej ve své veliké bohatství a zakládej si na své zhoubné moci*⁽³⁾. Stačí vzdát ďáblu poklonu tím, že mu dáš přednost před Bohem, přijmeš jeho podmínky a přistoupíš do společenství těch, kteří jsou jeho, a otevřou se ti záhy nečekané možnosti. Jak na to odpovědět? *Jdi mi z cesty!*

Pokloň se s vděčností Vítězi na Satanem, připoj se k němu s úplnou odevzdaností a pros ho upřímně: *Stvoř mi čisté srdce, Bože, obnov ve mně ducha vytrvalosti. Vrať mi radost ze své ochrany a posilni mou velkodušnost*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 17,21; ⁽²⁾ Mt 19,21

⁽³⁾ srov. Ž 52,9; ⁽⁴⁾ resp. žalm 50

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 15,16–21

Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá (Bůh) to, co kdo bude chtít. Převelká je moudrost Páně, je všemohoucí a všechno vidí. Jeho oči (hledí) na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. čtení – 1 Kor 2,6–10

Bratři! Učíme moudrosti, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Moudrost, které učíme, je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před věky pro nás předurčil k naší slávě. Nikdo z těch, kdo vládnu tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřižovali. Ale – jak stojí v Písmě – my zvěstujeme to, „co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují“. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží.

Evangelium – Mt 5,17–37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání – a třeba i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste,

Pokračování na str. 9

O uzdraveních a zázracích v Lurdech

Budeme svědky ještě mnoha zázraků

Nosí špičkové jméno »doktor zázraků«. Od r. 1998 je Patrick Theillier v lékařské kanceláři diecéze Lurdy a přijímá všechny, kteří se domnívají, že byli uzdraveni na přímluvu Panny Marie Lurdské. Před nedávnem vydal knihu o uzdraveních. Následující rozhovor se točí kolem uzdravení, zázraků, víry a rozumu a především kolem Boží lásky...

Existují uzdravení?

Patrick Theillier: Asi 30 v roce 2000, letos 50. Příklad? Letos v srpnu přišla jedna paní a vyprávěla mi, co se jí přihodilo během pouti v červenci. Tato asi padesátiletá žena trpí od svých třiceti let strnulostí svalstva a lékaři to nejsou schopni vysvětlit. Nemohla vůbec chodit. Vystoupit na docela malý schod bylo pro ni prakticky nemožné. Byla odkázána na cizí pomoc. Během večerní pobožnosti navrhl kněz nemocným, aby přinesli k oltáři svíci. »Cítila jsem, že bych měla jít také, měla jsem vrnění v nohou, ale nebyla jsem schopna ničeho. Když jsem viděla, jak chtěl kněz odnést monstranci, pomyslela jsem si: Jaká škoda! S pomocí svého souseda jsem se zvedla a pohybovala se směrem k oltáři. Vystoupila jsem na tři schody bez obtíží a postavila svou svíci na oltář. Od té doby již netrpím žádnou nemocí. Můj muž tvrdí, že jsem o 10 cm větší. A já cítím, že se mi duševně daří tak jako tělesně.« Pak se paní odmlčela a dodala: »Víte, co je moje tajemná myopatie? Ona začala, když jsem čekala svou dceru, deset let po potratu, který jsem si dala provést ve dvaceti letech v Anglii.« Tento příběh krásně ukazuje, že není kouře bez ohně, zázraku bez obrácení.

Co uděláte s tímto uzdravením?

Theillier: Nic. Aby uzdravení mohlo být uznáno za zázračné, vyžadují Lambertiniho kritéria, aby bylo náhlé, dokonalé a konečné, aby se jednalo o chorobu těžkou, organickou, jednoznačně diagnostikovatelnou. To vysvětluje, proč za 120 let trvání Lurd bylo uznáno za zázračná jen 66 uzdravení, a to

ze 7 000 svědectví, z nichž 2 500 je skutečně pozoruhodných. Tedy méně než jedno procento... Z toho můžeme pochopit, proč psychosomatická uzdravení nemohou být uznána za zázrak. »Zázrak« není nic jiného než mimořádné uzdravení, které není medicína schopna vysvětlit. Zázraky jsou špička ledovce. Slouží k tomu, aby upozornily druhé na uzdravení. Často jsou tak důvěrné, že nemohou být zveřejněny: život jejich »nositelů« se od základu změnil. Uzdravují srdce.

Klesá počet tělesných uzdravení. Znamená to, že Bůh méně působí? Nebo klesá víra?

Theillier: Snad, těžko říct. ...Jsou doby, kdy je církev pro uznání zázraku více či méně otevřená. V posledních třiceti letech byla uznána jen tři uzdravení jako zázračná. Je skutečností, že odrazuje i mediální humbuk. Většina uzdravených odmítá vydat o tom svědectví. Žít s nálepkou »uzdravený v Lurdech« není žádný špás! Mimoto se změnil způsob, jakým se církev dívá na zázraky. Na počátku 20. století sloužil zázrak za důkaz Boží existence. Dnes

v něm vidíme spíše nezasloužený důkaz Boží něžnosti, která působí v našem životě.

Je to i vaše osobní přesvědčení?

Theillier: Ano. Po celý život nám Bůh dává znamení. Využívá všeho, aby nám je sdělil. Jak jsem napsal ve své knize: »Bůh tak touží po naší lásce, že se pokouší upozornit na sebe i zázraky.«

Kdo vám říká, že za zázračné uzdravení není třeba děkovat nějaké magické moci?

Theillier: Souhlasím, že dnes se vyzývají okultní síly častěji než dříve. Stejně tak přirozené schopnosti umožňují, že lidská psychika může mít vliv na lidské tělo. Zde není snadné rozpoznat hranice, hranice sugesce, hypnózy, magnetismu a jiných sil uzdravujících skrze kouzla, která se dnes šíří. Proto je nezbytně nutné lékařské a duchovní rozlišení. Odtud také opatrnost církve. Každé uzdravení je třeba dát do souvislosti se smyslem, který se mu přisuzuje: tedy »mimořádnou« skutečností, jakou uzdravení představuje, a významem, jaký mu přikládá uzdravený.

Dr. Patrick Theillier

Co rozumíte pod slovem význam?

Theillier: V životě dotyčného člověka existuje dříve a potom. Minulý květen jsem obdržel e-mail jedné padesátileté Australanky. »Předmět: Můj zážitek.« Dopis začínal: »Hallo, Doctor!« Tato paní mi vylíčila svůj příběh. Stručně to shrnu: »Nejsem katolička, před 13 lety jsem byla v Lurdech. Bylo to tak: Můj muž je Francouz a my jsme navštívili Francii. Nemohli jsme mít děti, i když jsme zkoušeli všechno. Lékaři říkali: Tady pomůže jen umělé oplodnění. To jsme odmítli.

Tak jsme se vydali do Francie. Tam jsem chtěla, nevím proč, zajet do Lurd. Přišla jsem do jeskyně, napila jsem se vody a zapálila jednu svíčku, modlila jsem za svého bratra, který měl rakovinu a byl na smrt nemocný. Bylo to v prosinci. Bylo zima, nikdo tu nebyl a panoval zde klid. Jeli jsme zpět do Austrálie. Tu jsem zjistila, že jsem těhotná. Moji lékaři to nechápali. Říkali: To je otázka víry. Víím, že je to dar nebes. Toužím opět přijet do Lurd s oběma dětmi, abych tam poděkovala.«

Kdo byl vlastně váš první »zákazník«?

Theillier: Jeden ošetřovatel z Angoulême, Jean-Pierre Bély. Měl roztroušenou sklerózu a byl

uzdraven během růžencové pou-
ti v roce 1997. Měl jsem štěstí,
protože to byl skutečně parádní
případ. Jeho akta ležela léta
v šuplíku, protože se na tom
nemohli dohodnout. Biskup Per-
rier ho vyhrabal. Dne 11. února
1999 bylo uzdravení uznáno za
záračné. Co mě na svědectví
pana Bélyho přesvědčilo, byla
jeho slova: »Byl jsem uzdraven
nejdříve v srdci a pak na těle.
Ráno při pomazání nemocných
mi byl darován tak silný zážitek
pokoje, že z toho žiji i po 13 le-
tech. Teprve odpoledne jsem
pocítil silný pocit chladu a pak
vlnu něžného tepla, velmi in-
tenzivního, která zachvacovala
všechno... Měl jsem dojem, že
se tato síla rozvíjí v každé mé
buňce. Ještě dříve než jsem se
mohl pohnout, věděl jsem, že
jsem byl uzdraven.«

Teprve pak překvapen zjistil,
že může hýbat paží, cítil pohy-
by kůže a schopnost chůze.
Záračné uzdravení je přede-
vším uzdravení srdce, které se,
jak tomu bylo u pana Bélyho,
rozšíří na celou psychickou
i tělesnou bytost. Protože Ježíš
nechce jen uzdravit všechny
lidi. Chce uzdravit celého člo-
věka.

Předpokládá zázrak víru?

Theillier: Nikoliv u uzdrave-
ného, protože často byli uzdra-
veni lidé, kteří měli daleko k víře
i k Církvi. Ale uznat uzdrave-
ní, to už předpokládá určitou
víru. Blaise Pascal říká: »Pro ty,
kteří chtějí věřit, je v zázraku
dostatek světla, a pro ty, kteří
věřit nechtějí, dostatek tmy.«
Když spadnete z 5. poschodí na
chodník a nic se vám nestane,
můžete se na to dívat jako na
šťastnou náhodu, nebo jako na
zázrak. Tam, kde se stane něco
nemožného, mluvíme o zázra-
ku. Kdo ale může skutečně říct,
že se jedná o zázrak? Jen ten,
kdo ho na sobě zažil. Všechno
závisí od něho a od toho, co
nebo koho pokládá za původ-
ce svého »případu«. A tady se
někdy překračují hranice k ná-

boženství. To spočívá již v de-
finici zázraku. Ten nemá nic
společného s neobvyklým nebo
s magickým nebo s vědecky
definovatelným.

Zázrak není to, co je nemož-
né a stane se skutečností, nýbrž
uznání, že určitý výsledek má
vztah k Bohu, který chce člo-
věka uzdravit. Ať už chceme,
nebo nechceme, právě zázraky
patří do oblasti víry.

Když tedy musíme věřit, abychom viděli - můžeme také vidět, aniž bychom věřili?

Theillier: Bůh nikdy nenutí.
Zázrak je nabídka naší svobodě.
Pomyslete na Alexise Carrela
a Emila Zolu na přelomu 19.
a 20. století. Dva agnostikové
zažijí zázrak v Lurdech. Jeden
se obrátí, druhý nikoliv. V lurd-
ské zázraky nikdo věřit nemu-
sí. Je však třeba vyhnout se
dvojímu nebezpečí: zarytému
racionalismu, který všude hledá
chyby, protože má za to, že
se nutně vyskytují u každého
mimořádného fenoménu. V da-
ném okamžiku narazí takový
rozum na tajemství a vrátí se
zpět k dennímu pořádku.

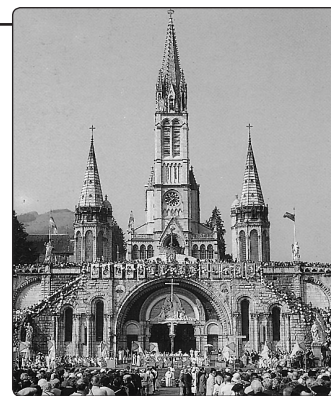
Na druhé straně je názor, že
je možno vzdát se rozumu a při-
jmout každé tvrzení o uzdrave-
ní. Pak propadáme blouznivému
nadšení, a to je ještě větší
nebezpečí, protože bez ověření
se všude pídíme za něčím zá-
račným.

Proč jsou někteří uzdraveni a jiní ne?

Theillier: To je tajemství.
Znám otázku, která pronásle-
duje mnohé uzdravené. »Proč
já? Nezasloužil jsem si nic víc
než druzí...« Existuje něco jako
pocit viny u uzdravených. Oni
všichni jsou si vědomi, že své
uzdravení nemohou připisovat
svým zásluhám nebo ctnostem,
nýbrž že je to ovoce víry a lásky,
se kterou se v Lurdech můžeme
setkat. Je to ovoce záračného
tajemství společenství svatých.
Je zde národ poutníků, kteří
opustili svou vlast a přicházejí
na toto prosté místo, aby se zde
modlili; pak je to kříž všech
těchto nemocných; a pak všich-
ni dobrovolníci, kteří přiloží
svou ruku a darují své srdce.
Je zde trpící a záračné tělo,
tělo chudých, tělo Kristovo, On
sám, kdo uzdravuje. V Lurdech
uzdravuje Kristus skrze Marii.

Napsal jste, že 21. století bude stoletím zázraků. Jak to myslíte?

Theillier: My jsme otupělí,
všechno jsme už viděli, všechny
možné a myslitelné »zázraky«.
Co s námi dnes pohne? Co
nám dá růst? Zkoušky. Tragická
nehoda, smutek, nemoc... Jen
se podívejte na Američany, jak
jsou večer 11. září ponořeni do
modlitby. Opravdu musí spad-
nout cihla ze střechy, abychom
vzhlédli k Bohu! Přitom nám
padá nebe na hlavu tak jako tak

a ustavičně, když nám Bůh dává
najevo znamení své láskyplné
přítomnosti na naší straně. Jen
my jsme nepřítomní adresáti.
Podle mého názoru nezbývá
Bohu nic jiného než zázraky,
takové, které opravdu vyvolají
úžas, aby si u lidí vynutily po-
zornost.

Jak je možno takové zázraky spatřit?

Theillier: Tím, že chválíme
Boha! Děkuvzdání otevírá srdce
pro přítomnost Ducha svatého
v nás a ve světě. Volejte ho
z celého srdce, a já vám ručím,
že jich zažijete velmi mnoho.
Znovu objevit ducha dětství,
nechtít za každou cenu všechno
vysvětlit. Když se všemožně
zajišťujete a spoléháte jen na
vlastní síly, nevidíte nic. Proto
také náš svět žádné divy nevidí.
Zázrak je především duchovní
postoj, otevřenost srdce.

Které z uzdravení máte nejradě- ji?

Theillier: To poslední. Sa-
mozřejmě, všechna jsou tak
krásná, že mohu odpovědět
pouze takto. A to poslední,
to je svědectví jedné paní na
závěr jedné mé přednášky: »Já
jsem židovka, zdravotní sestra,
nemám na klobouku nic »kato-
lického«, můj syn byl svobodný
zednář. Ale když před deseti
lety po nehodě celý ochrnlul,
jela jsem do Lurd a řekla: »Jestli
uzdravíš mého syna, pojedu na
tři měsíce za matkou Terezou.«
Když jsem se po několika dnech
vrátila domů, přišel mi otevřít
můj syn. Týž den jsem vyrazila
za matkou Terezou.«

*Z Vision 2000 - 1/2001
přeložil-lš*

VRAŽDA NA PŘÍKAZ SATANA

Manželé - satanisté Daniel a Manuela Rudovi z Wittenu
(BRD) jsou obviněni z vraždy 33letého muže. Obviněná před
soudem prohlásila, že tento skutek jim uložil Satan. Její manžel
výpověď potvrdil. Satan jim uložil, aby mu 6. července přinesli
tuto lidskou oběť. Ten den pozvali dotyčného muže do svého
bytu a zabili 66 ranami kladivem, mačetou a noži. Krví své
oběti napsali na okna bytu: »Když Satan žije.« V bytě byly
nalezena rakev, lebky a runy SS. Manuela Rudová se dostavila
k přelíčení s hlavou částečně oholenou a ze zbytku vlasů
upleteným obráceným křížem.

Zavražděný byl jejich bývalý kolega z pracoviště. Krátce
předtím se zúčastnil bohoslužeb a podle vyjádření pastora měl
blízko k přijetí křesťanství. Vedle mrtvolky byl seznam dalších
15 obětí, které měly následovat.

Podle kath-net

Poselství Jana Pavla II. k světovému dni nemocných 11. února 2002

1. Již po několik let souvisí 11. únor – den, v němž si Církev připomíná zjevení Panny Marie v Lurdech – s oslavou význačné události: Světového dne nemocných. V roce 2002 se koná již padesáté, tentokrát ve Vailankanny v jižní Indii, na slavném mariánském poutním místě, zasvěceném Panně Marii, Uzdravení nemocných, a označovaném za „Lurdy Východu“ (srov. Anděl Páně, 31. července 1988). Miliony lidí přesvědčených, že Matka Boží jim jistě pomůže, přicházejí v hluboké úctě a důvěře na toto poutní místo na břehu Bengálského zálivu v pokojném prostředí palmového háje. Vailankanny přitahuje nejen křesťanské poutníky, ale také věřící jiných náboženství, zejména hinduisty, kteří v Panně Marii, Uzdravení nemocných, spatřují starostlivou a soucitnou Matku trpícího lidstva. V zemi s tak dávnými a hlubokými náboženskými kořeny, jakou je Indie, se toto poutní místo zasvěcené Matce Boží stalo místem setkání věřících různých náboženských společenství a výjimečným příkladem jejich vzájemného obohacování a harmonie.

Světový den nemocných bude zahájen hodinou intenzivní modlitby za ty, kdo trpí a jsou nemocní. Vyjádříme tak trpícím svou solidaritu, jež vychází z vědomí tajemné povahy bolesti a její zástupné ceny v Božím plánu lásky, který zahrnuje každého člověka. Tento den pak bude pokračovat důležitým zamyšlením a zkoumáním křesťanské odpovědi na problém lidského utrpení, které, jak se zdá, každým dnem narůstá, a to v neposlední řadě skrze katastrofy způsobené člověkem a neodpovědnými rozhodnutími jednotlivců i společností. Konference se bude věnovat roli

a úloze křesťanských zdravotnických zařízení, křesťanských nemocnic a pro jejich personál vyzvedne a zdůrazní autentické křesťanské hodnoty, kterými by měl být prodechnut. Téma letošní konference – Následování Ježíše, božského Divotvůrce, který k lidem přišel, *aby měli život a aby ho měli v hojnosti* (Jan 10,10) – zahrnuje jednoznačný postoj ve prospěch kultury života a rozhodnou povinnost hájit život od jeho početí až po přirozenou smrt.

2. Hledat nové a účinné metody ke zmírnění utrpení je jistě oprávněné, utrpení však přesto nadále zůstává základní součástí lidského života. V určitém smyslu je stejně hluboké, jako je hluboký člověk, dotýká se jeho vlastní podstaty (srov. Salvifici doloris, 3). Lékařské výzkumy a terapie nedokáží utrpení zcela vysvětlit ani překonat. O jeho hloubce a různých podobách je

zapotřebí uvažovat z hlediska, které překračuje pouhý fyzický aspekt. Mnohá náboženství lidstva se od dob svého vzniku snaží odpovědět na otázku o smyslu bolesti a uznávají nutnost prokazovat trpícím soucit a dobrotivost.

Z tohoto důvodu vedla náboženská přesvědčení ke vzniku léčebných praktik zaměřených na ošetřování a léčení nemocných a dějiny jednotlivých náboženství vyprávějí o organizovaných formách zdravotnické péče, které byly praktikovány již od nejstarších dob.

I když Církev nachází i v ne-křesťanských výkladech utrpení mnoho významných a ušlechtilých prvků, je její chápání velkého lidského tajemství nicméně jedinečné. Abychom poznali zásadní a konečný význam utrpení, „musíme mít na zřeteli zjevení Boží lásky, nejhlubšího pramene pro pochopení smyslu všeho, co existuje“ (Salvifici doloris 13). Odpověď na otázku o smyslu utrpení „dal člověku Bůh skrze kříž Ježíše Krista“ (tamtéž). Utrpení, důsledek prvotního hříchu, nabývá nového významu: stává se spoluúčastí na spásitelském plánu Ježíše Krista (srov. Katechismus katolické církve, 1521). Svým utrpením na kříži přemohl Kristus zlo a uschopňuje i nás, abychom je překonali. Naše utrpení se stává smysluplným a cenným tehdy, spojíme-li je s utrpením Ježíšovým. Kristus jako Bůh a člověk vzal na sebe všechna utrpení lidstva a v něm i lidské utrpení nabývá vykupitelského významu. V tomto spojení lidství a božství plodí utrpení dobro a překonává zlo. Všem, kteří zakoušejí bolest, vyjadřují svůj hluboký soucit a vroucně se modlím, aby se pro ně slavení Světového dne nemocných stalo prozřetelnou dobou, která může v jejich životě odhalit nové významné horizonty.

Víra nás učí hledat nejvyšší význam utrpení v Kristově umučení, smrti a zmrtvýchvstání. Křesťanská odpověď na bolest a utrpení se nikdy nevyznačuje

pasivitou. Církev vedená křesťanskou bliženskou láskou, která nachází svůj nejvyšší projev v životě a skutcích Ježíše, který *všude procházel a prokazoval dobrotu* (Sk 10,38), vychází vstříc nemocným a trpícím a nabízí jim útěchu a naději. Nejedná se o pouhý projev přízně, neboť toto konání vychází ze soucitu a péče směřující ke starostlivé a velkodušné službě. To nakonec vede k bezvýhradnému sebeobětování pro druhé, zejména pro ty, kdo trpí (srov. Salvifici doloris, 29). Podobenství o milosrdném Samaritánovi výstižně vyjadřuje šlechetné city a jednání člověka, který se setkává s bližním postiženým nouzí a strádáním. Dobrý Samaritán je každý, kdo se zastaví, aby se postaral o potřeby trpících.

3. V tomto duchu myslím na ten veliký počet mužů a žen působících po celém světě v oblasti zdravotnictví jako vedoucí zdravotnických středisek, duchovní, lékaři, vědečtí pracovníci, zdravotní sestry, lékárníci, ošetřující personál a dobrovolníci. Jak jsem připomněl ve své postsynodální exhortaci *Ecclesia in Asia*, byl jsem při návštěvách církevních společenství v různých částech světa často dojat mimořádným křesťanským svědectvím různých skupin zdravotních pracovníků, zvláště těch, kteří působí v oblasti péče o postižené a nevléčitelně nemocné, stejně jako těch, kdo bojují proti šíření nových nemocí, jako je AIDS (srov. č. 36). Slavením Světového dne nemocných vyjadřuje Církev svou vděčnost a uznání nezištné služby mnoha kněží, řeholníků a laiků, kteří působí ve zdravotnictví a obětavě se věnují nemocným, trpícím a umírajícím; čerpají k tomu sílu a inspiraci z víry v Ježíše Krista a z příkladu milosrdného Samaritána, o kterém vypráví evangelium. Příkaz, který Pán vyslovil při poslední večeři: „To čiňte na mou památku“, se nevztahuje pouze na lámání chleba, ale poukazuje také na tělo a krev,

kteře Kristus vydal za nás (srov. Lk 22,19-20); jinými slovy: daroval sám sebe druhým. Zvláště důležitým projevem tohoto sebedarování je služba nemocným a trpícím. Proto ten, kdo se jí věnuje, bude vždy nacházet v Eucharistii nevyčerpatelný pramen síly a podnět ke stále nové velkodušnosti.

4. Církev je v přístupu k nemocným a trpícím vedena jasným a všestranným pohledem na člověka, který byl „stvořen k Božímu obrazu a obdařen důstojností a nezczitelnými lidskými právy“ (Ecclesia in Asia, 33). V důsledku toho Církev trvá na zásadě, že ne vše, co je technicky proveditelné, je také morálně přípustné. Neuvěřitelný pokrok lékařské vědy a techniky v poslední době představuje pro nás všechny nesmírnou odpovědnost za božský dar, který zůstává darem v každé své fázi a za každé situace. Musíme být bdělí a nedopustit jakékoli narušování či potlačování života. „Jsme pouze ochránci života, nikoli jeho vlastníky... Od okamžiku početí je v lidském životě přítomná stvořitelská Boží moc a navždy v něm trvá zvláštní pouto s jeho Tvůrcem, který je pramenem života i jeho jediným cílem.“ (Ecclesia in Asia, 35).

Křesťanské zdravotnické instituce, pevně zakotvené v bliženské lásce, pokračují v Ježíšově poslání pečovat o slabé a nemocné. Ony jsou místy, která zajišťují a zdůrazňují kulturu života, a já věřím v to, že i v budoucnu budou splňovat očekávání, které do nich vkládá každý trpící příslušník lidského pokolení. Prosim Pannu Marii, Uzdravení nemocných, aby nadále poskytovala svou láskyplnou ochranu těm, kdo trpí na těle či na duchu, a aby se přimlouvala za ty, kdo o ně pečují. Kéž nám pomůže spojit naše utrpení s utrpením svého Syna v radostné naději na naší cestě do Otcova domu.

Jan Pavel II.
Castel Gandolfo
6. srpna 2001

Z projevu Jana Pavla II. k plenárnímu zasedání Kongregace pro nauku víry

Hledat jednotu a spolupráci a být věrní přesvědčení, které má v této historické době řídit naše společné křesťanské svědectví, je prvořadým požadavkem naší věrnosti k Pánu, věrnosti, která dává smysl našemu životu.

Pokládám za vhodné zastavit se především u problému přijímání dokumentů o nauce, které vaše kongregace postupně publikuje a které jsou vzácným nástrojem služby mému úřadu univerzálního pastýře. Je zde především problém asimilace obsahů těchto dokumentů a spolupráce při jejich rozšiřování a praktickém uplatňování důsledků, které z nich vyplývají. To se týká všech složek římské kurie, které spojuje tatáž víra a tatáž vůle hlásat a vydávat svědectví. V Církvi je přece všechno zaměřeno k hlásání Ježíše Krista Spasitele.

Je tu pak také problém, jak předávat základní pravdy, které tyto dokumenty obsahují, všem věřícím, a dokonce všem lidem, a zvláště pak teologům a lidem z oblasti kultury. Tato otázka je velmi náročná a vyžaduje pozornost a prohloubení. Jak může ovlivnit toto obtížné přijímací dynamika sdělovacích prostředků? Jaký vliv mají zvláštní dějinné situace? Co vyplývá z neshody přijímat přísné požadavky vyslovené v evangeliu, které mají nicméně osvobozující sílu? To jsou témata, kterými se vaše zasedání bude jistě zabývat, ale které současně vyžadují čas a přiměřené studium.

Já ze své strany chci jen připomenout užitečnost vzájemného naslouchání, protože různé náměty, vhodně zvážené a promyšlené, umožňují, aby se poselství dostalo ve své celistvosti k co největšímu počtu osob. Je zřejmé, že dále je třeba více zapojit biskupské konference, jednotlivé biskupy a skrze ně

všechny hlasatele evangelia v díle zvyšovat citlivost k nejnaléhavějším tématům hlásání víry v dnešní době. Je zde také problém stylu a návaznosti na život. Tyto reakce jsou provokací a výzvou, abychom stále více, a to i svým životem, vydávali svědectví o ústřední důležitosti Kristovy lásky v našem životě v protikladu k různým jepičím projektům, které zamlžují její přesvědčivou sílu.

Pokud jde o téma Eucharistie v Církvi, není nutné, abych se zdržoval u otázky jejího ústředního významu pro život světa, kam nás Pán poslal jako semeno obnovy. Vrátit Církev k jejímu eucharistickému prameni jí může jediné dodat věrohodnost a sílu, uvolnit ji od neužitečných diskusí organizačního charakteru a nabídnout jí naopak perspektivu zasvětit se Bohu a prohloubit bratrskou jednotu, což nám současně umožní překonávat stranicťví a rozdělení. Dramatičnost Kristovy eucharistické oběti nedovoluje na druhé straně redukovat Eucharistii na prosté pohostinné setkání, protože ona zůstane vždy znamením, kterému bude odpíráno, a proto také znamením naší

opravdové shody s radikálností jejího poselství jak ve vztahu k Bohu, tak k bratřím.

Pokud jde o další téma, totiž o zkoumání týkající se vytrácení se relevance přirozeného zákona, pokládám za vhodné poukázat na to, co jsem vícekrát tvrdil v encyklikách *Veritatis splendor*, *Evangelium vitae* a *Fides et ratio*, že se v tomto případě jedná o nauku, která patří k velkému dědictví lidské moudrosti, očistěné a přivedené k plnosti ve světle Zjevení. Přirozený zákon je účastí rozumných tvorů na věčném Božím zákoně. Jeho přesné vymezení tvoří na jedné straně základní pouto s novým zákonem Ducha života v Ježíši Kristu a umožňuje také na široké bázi dialog s osobami jiné orientace či formace při hledání společného blaha. Ve chvíli tak nejisté pro osudy tolika národů, společenství a osob, především těch nejslabších na celém světě, mohou mít jediné radost z úsilí znovu vyjasnit hodnotu takové nauky, a to i vzhledem k nárokům, které čekají na křesťanské zákonodárce při jejich povinnosti hájit lidskou důstojnost a lidská práva.

Bolletino Vaticano

CÍRKEVE SE SAMY ČINÍ ZBYTEČNÝMI

Prof. Josef Insensee, profesor státního práva v Bonu, se obává nebezpečí, které hrozí církvím, když se vystavují myšlenkovému světu současného ducha doby, a tak se samy stávají zbytečnými. Tato »sebesekularizace« se projevuje i tehdy, když charitní služby mají větší důležitost než bohoslužba.

POBOURENÍ PRO PUTINŮV »KLERIKALISMUS«

Militantní moskevští ateisté zazlívají Putinovi, že se zúčastnil vánočních pravoslavných bohoslužeb. Lev Levinson, vůdce této organizace, obviňuje prezidenta z porušení ústavy.

Cílem organizace ATOM je bránit vřdobytky Francouzské revoluce. Levinson proto odsuzuje také přítomnost pravoslavné církve na školách. Unie ateistů v Moskvě ATOM má jen několik set militantních aktivistů. Část z nich přešla do satanské sekty, jak potvrdil tisku odpovědný vedoucí ATOMU.

Podle kath-net

Nerozlučnost manželství

O čem hovoří Jan Pavel II. k členům při zahájení nového roku činnosti Nejvyššího tribunálu Svatého stolce

Soudcovská aktivita nejvyššího církevního tribunálu se týká především problematiky uznání neplatnosti manželství od samého počátku. V této věci je třeba soudit podle pravdy a spravedlnosti, protože tato záležitost se týká samotné existence manželství. Tento úkol církevních soudů je třeba chápat jako neodmyslitelnou součást pastorace manželství a rodiny. Právě z pastoračních důvodů je třeba ustavičně usilovat o prohlubování pravdy o manželství a rodině, neboť to je také nezbytná podmínka pro uplatňování spravedlnosti v této oblasti.

Základními vlastnostmi manželství jsou jednota a nerozlučitelnost (srov. CIC 1056). Svatý otec hovořil o této problematice před rokem. Letos se chce zaměřit na otázku nerozlučitelnosti jakožto dobra pro manžele, děti, Církev a celé lidstvo.

Je důležité, aby nerozlučitelná jednota manželství byla prezentována ze své pozitivní stránky a bylo tak odhaleno jeho dobro a krása. Především je třeba překonat pohled na nerozlučitelnost jako na omezení svobody těch, kteří manželství uzavírají, a tedy jako na břemeno, které se často může stát nesnesitelným. Nerozlučitelnost v tomto pojetí je chápána jako zákon, který přistupuje zvenčí, jako »uložení« normy proti »legitimnímu« očekávání další realizace lidské osoby. S tím je spojena velmi rozšířená představa, podle které nerozlučitelné manželství je vlastní pouze věřícím, kteří tedy nemohou usilovat, aby bylo »uloženo« celé občanské společnosti.

Abychom dali vyčerpávající odpověď na tento problém, je třeba vyjít z Božího slova. Myslím konkrétně na úryvek evangelia sv. Matouše, který nám zaznamenává Ježíšův dialog s několika farizeji a pak s jeho učedníky a který se týká rozvodu (srov. Mt 19,3-12). Ježíš radikálně odmítl tehdejší diskuse o důvodech, které by mohly ospravedlňovat rozvod, když řekl: *Mojšíš vám dovolil rozvod se ženou pro tvrdost vašeho srdce, ale na počátku tomu tak nebylo* (Mt 19,8).

Podle Ježíšova učení je to Bůh, kdo spojuje muže a ženu manželským svazkem. Jistě, toto spojení má své místo na základě

svobodného souhlasu obou, ale takový souhlas spočívá na plánu, který je božský. Jinými slovy je to přirozený rozměr jednoty a ještě konkrétněji lidské přirozenosti stvořené samotným Bohem, která tvoří nezbytný klíč pro výčet podstatných vlastností manželství. Další posílení těchto vlastností v křesťanském manželství skrze svátost (srov. CIC 1056) spočívá na základě přirozeného práva, bez kterého by se samo spásné dílo a povznesení, které Kristus poskytl jednou provždy skutečnosti manželství, stalo nepochopitelným.

Tímto božským záměrem se řídily nesčetné počty mužů a žen ve všech dobách a na všech místech, a to ještě před příchodem Spasitele, a řídili se jím po jeho příchodu mnozí jiní, i když ho nepoznali. Jejich svoboda se

otevívá pro Boží dar, ať už v okamžiku, kdy uzavírají sňatek, nebo v průběhu celého trvání manželského života. Stále totiž existuje možnost vzepřít se proti tomuto plánu lásky: projevuje se zde ona *tvrdost srdce* (srov. Mt 19,8), pro kterou Mojšíš povolil rozlukový list; ale Kristus ho

definitivně zrušil. Na takové situaci je třeba odpovídat pokornou odvahou víry, víry, kterou podporuje a posiluje sám rozum a uschopňuje ji k dialogu se všemi, kdo hledají pravé dobro pro lidskou osobu i pro společnost. Chápat nerozlučitelnost nikoliv jako právní normu, ale jako prostý ideál znevažuje smysl neodvolatelného prohlášení Ježíše Krista, který rozvod absolutně odmítl, protože *na počátku tomu tak nebylo* (Mt 19,8).

Manželství »je« nerozlučitelné: tato vlastnost vyjadřuje dimenzi jeho objektivní podstaty, není to pouhý subjektivní fakt. V důsledku toho dobro nerozlučitelnosti je dobrem samotného manželství; nepochopení pojmu nerozlučitelnosti představuje nepochopení manželství v jeho podstatě. Z toho plyne, že »tíže« nerozlučitelnosti a její limity pro lidskou svobodu neukazují, možno říci, nic jiného než její rub ve vztahu k dobru a k možností vloženým do manželství jako takového. Z tohoto hlediska nemá smyslu mluvit o »uložení« ze strany lidského zákona, protože tento zákon musí reflektovat a chránit přirozený a božský zákon, který je vždy osvobozující pravdou (srov. Jan 8,32).

Tato pravda o nerozlučitelnosti manželství stejně jako celé křesťanské poselství je určena lidem všech dob a všech míst. Aby se to uskutečnilo, je nutné, aby taková pravda byla svědectvím Církve a zvláště pak jednotlivých rodin jakožto »domácích církví«, ve kterých si manžel a manželka přiznávají, že jsou navzájem spojeni provždy poutem, které vyžaduje lásku stále obnovovanou, velkodušnou a ochotnou k oběti.

Není možno se podrobit rozvodové mentalitě: brání tomu důvěra v přirozené a nadpřirozené dary, které Bůh dal člověku. Pastorační aktivita musí podporovat a propagovat nerozlučitelnost. Aspekty této nauky je třeba šířit, vysvětlovat a hájit, ale

ještě důležitější jsou příslušné aktivity. Když manželský pár prochází těžkostmi, pochopení pastýřů a ostatních věřících se musí pojit s jasností a pevností v připomínání, že manželská láska je cestou k pozitivnímu řešení krize. Právě proto, že je Bůh spojil nerozlučitelným svazkem, manžel a manželka při využití všech lidských zdrojů s dobrou vůlí, ale především v důvěře v pomoc Boží milosti mohou a musí vyjít z krizové situace obnovení a posílení.

Když uvažujeme o roli práva v manželských krizích, velmi často se myslí takřka výlučně na procesy, které vynášejí výrok o neplatnosti manželství od samého počátku, nebo dokonce o zrušení svazku. Tato mentalita se často rozšiřuje i na kanonické právo, které se pak jeví jako cesta, jak nalézt řešení pro svědomí v manželských problémech věřících. Na tom je něco pravdy, ale taková eventuální řešení musí být zkoumána takovým způsobem, aby nerozlučitelný svazek v platně uzavřeném manželství nadále trval a byla zachován. Církev jedná tak, aby podpořila a konvalidovala (uznala za platná po odstranění překážky), pokud je to možné, i neplatná manželství (srov. CIC 1676). Je pravdou, že vyhlášení neplatnosti manželství od samého počátku přináší svědomí pokoj, ale takové vyhlášení – a to platí i pro manželství platně uzavřené, ale nenaplněné – pro privilegium víry musí být prezentováno a uskutečněno v hluboce církevním kontextu ve prospěch nerozlučitelného manželství a rodiny, která se na něm zakládá. Samotní manželé musí být první, kdo chápou, že jen v zákonném hledání pravdy se nachází jejich pravé dobro, a nesmí předem vylučovat konvalidaci svazku, který, i když ještě není manželským, obsahuje prvky dobra pro ně a pro jejich děti, a to je třeba pozorně vyhodnotit ve svědomí dříve, než se přijme opačné rozhodnutí.

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

že bylo řečeno předkům: ‚Nezabiješ. Kdo by zabil, propadne soudu.‘ Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkoví, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře. Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.‘ Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci. Svádí-li tě tvé pravé oko, vyloupi ho a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla. Také bylo řečeno: ‚Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.‘ Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou – mimo případ smilstva – uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‚Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.‘ Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahaješ, ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnoží jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahaješ, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je ‚ano, ano – ne, ne‘. Co je nad to, je ze zlého.

»favor indissolubilitatis« (ve prospěch nerozlučitelnosti), která naopak neznamená předsudek proti spravedlivému prohlášení nulity, nýbrž operativní přesvědčení o dobru, které je při procesech ve hře, a to vždy ve spojitosti se stále obnovovaným optimismem, který vychází z přirozené povahy manželství a z pomoci, kterou manželům podává Pán.

Církev a každý křesťan musí být ve světě světlem: *Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích* (Mt 5,16). Tato Ježíšova slova nacházejí dnes zvláštní uplatnění vzhledem k nerozlučitelnosti manželství. Mohlo by se zdát, že rozvod se tak zakořenil v některém sociálním prostředí, že nemá cenu dále proti němu bojovat a bránit mentalitě, společenskému obyčeji a civilnímu zákonodárství ve prospěch nerozlučitelnosti. **A přece se to vyplatí! Ve skutečnosti se toto dobro nachází v samém základu celé společnosti jako nezbytná podmínka pro existenci rodiny.** Neboť její nepřítomnost má

zničující důsledky, které se šíří v sociálním těle jako nákaza – podle termínu, který používá II. vatikánský koncil, aby vymezil rozvod (srov. GS 47) – **a ovlivňuje negativně nové generace, před kterými se zatemňuje krása pravého manželství.**

Nejpodstatnější svědectví o hodnotě nerozlučitelnosti se uskutečňuje prostřednictvím manželského života manželů, ve věrnosti svazku v radostech i ve zkouškách života. Hodnotu nerozlučitelnosti není proto možno chápat jako záležitost čistě osobní volby: ona se týká hlavních pilířů celé společnosti. A proto je třeba jednak povzbuzovat četné iniciativy, ve kterých křesťané spolu s dalšími osobami dobré vůle podporují dobro rodiny (například slavením výročí svatby), jednak se vystříhat rizika permisivismu v otázkách týkajících se nejhlubší podstaty manželství a rodiny (srov. Dopis rodinám, 17).

Mezi těmito iniciativami nesmí chybět ty, které usilují o veřejné uznání nerozlučitelného

manželství v civilních právních rádech (tamt. 17). K rozhodné opozici proti všem zákonným a administrativním normám, které zavádějí rozvod nebo které zrovnoprávňují manželství se svazky de facto anebo dokonce se svazky homosexuálů, je třeba připojit propozitivní chování prostřednictvím právních opatření směřujících k lepšímu společenskému uznání pravého manželství v prostředí zřízení, která bohužel připouštějí rozvod.

Na druhé straně osoby činné v oblasti civilního práva se mají vystříhat toho, aby nebyly pokud možno osobně zataženy do spolupráce na rozvodu. Pro soudce to může být obtížné, protože řady neuznávají námitky svědomí, aby je zprostily rozhodování. Z vážných a přiměřených důvodů mohou proto jednat podle tradičních principů o materiální součinnosti na zlu. Ale i oni musejí najít účinné prostředky, aby podporovali manželské svazky, především skrze dílo poradenství vedené moudrým způsobem.

Advokáti jakožto svobodní profesionálové musejí vždy odmítnout používat svou profesi k cíli, který je v rozporu se spravedlností, jak je tomu u rozvodu. Mohou pouze spolupracovat na jednání v tom smyslu, když ono podle zájmu klienta nesměřuje k rozbití manželství, nýbrž k jiným legitimním výsledkům, kterých je možno dosáhnout v určitém právním řádu pouze soudní cestou (srov. KKC 2383). Tímto způsobem a uplatňováním pomoci a usmířováním osob, které procházejí manželskými krizemi, slouží advokáti skutečně právům lidské osoby a varují se toho, aby se nestali pouhými techniky ve službách nějakých zájmů.

Přímlové Panny Marie, Matky rodiny a Zrcadla spravedlnosti svěřují záležitost růstu vědomí všech lidí, pokud jde o nerozlučitelnost manželství.

Bolletino Vaticano

Soudní činnost Církve, která je ve své specifčnosti také činností skutečně pastorační, inspiruje se principem nerozlučitelnosti manželství a sleduje zaručenost jeho účinnosti mezi Božím lidem. Ve skutečnosti by se bez procesů a bez výroků církevních soudů otázka existence nebo neexistence nerozlučitelnosti u věřících stala záležitostí jejich svědomí, a tím vzniká velké nebezpečí subjektivismu, zvláště když v civilní společnosti panuje hluboká krize kolem instituce manželství.

Každý spravedlivý výrok o platnosti nebo nulitě manželství je příspěvkem ke kultuře nerozlučitelnosti jak v Církvi, tak ve světě. Jedná se o příspěvek velmi relevantní a nutný: uskutečňuje se totiž v bezprostředně praktické rovině a dává jistotu nejen jednotlivým osobám, kterých se to týká, ale také všem manželstvím a rodinám. Obdobně pak nespravedlivé vyhlášení neplatnosti od samého počátku, které je v rozporu s normativními principy nebo fakty, nabývá obzvláštní závažnosti, protože jeho oficiální souvislost s Církví přispívá k šíření chování, při kterém je nerozlučitelnost sice dodržována ve slovech, ale zamlžována v životě.

Jak často se v těchto letech měnil tradiční »favor matrimonii« (upřednostnění manželství) na jméno »favor libertatis« (upřednostnění svobody) nebo »favor personae« (upřednostnění osoby)! V této dialektice je jasné, že nejhlubším tématem je nerozlučitelnost, ale jeho antiteze je ještě radikálnější, jestliže připouští o manželství pravdu, která je více méně zjevně relativizována. **Proti pravdě o manželském svazku není správné dovolávat se svobody smluvních stran, které tím, že jej přijaly svobodně, uložily samy sobě povinnost respektovat objektivní nároky manželské skutečnosti, které není možno zaměňovat za lidskou svobodu.** Soudní aktivita se proto musí inspirovat pro

Lidstvo potřebuje mír

Příbyli jsme do Assisi na pouť míru. Jsme zde jako představitelé různých náboženství, abychom si před tváří Boha položili otázku o svém úkolu ve věci míru, abychom ho prosili o tento dar, abychom podali svědectví o naší společné touze po spravedlivějším a solidárnějším světě.

Chceme přispět svým vkladem, abychom oddálili mraky terorismu, nenávisti, ozbrojených konfliktů, mraky, které se v těchto posledních měsících obzvláště nakupily na horizontu lidstva. Proto chceme naslouchat jedni druhým: cítíme, že již to je znamením pokoje. Již v tom je odpověď na znepokojující otázky, které nás zaměstnávají. Již to slouží k rozptýlení mlh podezírání a nepochopení.

Temnoty se nezahánějí zbraňemi; temnoty se zahánějí tím, že se zapálí pochodně světla. Připomněl jsem před několika dny diplomatickému sboru akreditovanému u Svatého stolce, že nad nenávistí může zvítězit pouze láska.

Setkáváme se v Assisi, kde všechno hovoří o zvláštním proroku míru, zvaném František. On je milován nejen křesťany, ale také tolika jinověrci i lidmi, kteří, ačkoliv mají daleko k náboženství, se spojují v ideálech spravedlnosti, smíření, míru, které jsou jim vlastní.

Chudáček z Assisi nás sem zve především, abychom zapěli Bohu zpěv vděčnosti za všechny

jeho dary. Chvalme Boha za krásu vesmíru a země, obdivuhodnou »zahradu«, kterou svěřil člověku, aby ji obdělával a chránil (srov. Gen 2,15). Je dobré, když si lidé připomínají, že se nacházejí na »záhonku« nesmírného vesmíru, stvořeného pro ně. Je důležité, aby si uvědomovali, že ani oni, ani otázky, pro které se tolik namáhají, nejsou »všechno«. Jen Bůh je »všechno« a před něho bude muset nakonec předstoupit každý, aby skládal své účty.

Chvalme Boha, Stvořitele a Pána vesmíru, za dar života a zvláště lidského života, který vypučel na planetě podle tajemného záměru jeho dobrotivosti. Život ve všech svých formách je zvláštním způsobem svěřen lidské odpovědnosti.

S úžasem, který se každý den obnovuje, konstatujeme pestrost, s jakou se projevuje lidský život, aby počal od ženské a mužské polaritě až k četnosti charakteristických darů, vlastních různým kulturám a tradicím, které utvářejí mnohoznačný a polyedrický jazykový, kulturní a umělecký vesmír. Je to mnohoznačnost, která je povolána, aby se integrovala ve vzájemném styku a dialogu pro obohacení a radost všech.

Bůh sám vložil do lidského srdce instinktivní tužbu žít v míru a v harmonii. Je to touha niternější a pevnější než jakýsi pud k násilí, tužba, se kterou jsme všichni přišli, abychom pobývali zde v Assisi. Činíme tak s plným vědomím, že vyjadřujeme hluboký pocit každé lidské bytosti.

Dějiny poznaly a dále poznávají lidi, kteří se právě tím, že jsou věřící, osvědčovali jako svědkové míru. Svým příkladem nás učí, že je možné vybudovat mezi jednotlivci a národy mosty setkání a kráčet společně cestami pokoje. Na ty se chceme dívat, abychom získali inspiraci pro náš úkol ve službách

lidstva. Ony nám dodávají odvalu k naději, že také v novém tisíciletí, které nedávno začalo, nebudou chybět lidé pokoje, schopní ozářit svět světlem lásky a naděje.

Mír! Lidstvo potřebuje mír vždy, ale ještě více ho potřebuje nyní po tragických událostech, které srazily důvěru, a v přítomnosti dále přetrvávajících ohnisek skrytých konfliktů,

kteří hrozí zachvátit celý svět. V poselství k letošnímu 1. lednu jsem položil důraz na dva »pilíře«, na kterých spočívá mír: je to zaměření na spravedlnost a schopnost odpuštění.

Na prvním místě je spravedlnost, protože není možný pravý pokoj bez respektování důstojnosti osob a národů, práv a povinností jednoho každého a bez rovnoměrného rozdělování dober i břemen mezi jednotlivci a společnostmi. Nesmíme zapomínat, že situace útisku a marginalizace jsou často původci projevů násilí a terorismu. A pak také odpuštění, protože lidská spravedlnost je podrobená křehkosti a omezením individuálních a skupinových egoismů. Jen odpuštění uzdravuje rány v srdcích a v hloubi obnovuje porušené lidské vztahy.

Potřebujeme pokoru a odvalu, abychom mohli vykročit na tuto cestu. V souvislosti s dnešním setkáním, které je rozmluvou s Bohem, nabízí se nám

příležitost, abychom se ujistili, že v Bohu nacházíme jedinečnou jednotu spravedlnosti a milosrdenství. On je svrchovaně věrný sám sobě i člověku, a to i tehdy, když se lidská bytost od něho vzdálí. Proto stojí náboženství ve službách míru. Jim a především jejich vůdcům přísluší úkol šířit mezi lidmi naší doby obnovené vědomí, jak naléhavé je budovat mír.

Poznali to účastníci mezináboženského shromáždění, které se konalo v říjnu 1999 ve Vatikáně, když potvrdili, že náboženské tradice obsahují nezbytné prostředky k překonání rozdělení a k podpoře vzájemného přátelství a respektu mezi národy. Při té příležitosti se konstatovalo, že tragické konflikty vznikají často nesprávným spojováním náboženství s nacionalistickými, politickými a ekonomickými či jinými zájmy. My, zde shromáždění, ještě jednou potvrdíme, že ten, kdo zneužívá náboženství, aby živil násilí, protirečí tím jeho nejautentičtější a nejhlubší tužbě.

Je proto nutné, aby náboženské osobnosti a společnosti vyslovily výraznější a radikálnější odsouzení násilí, každého násilí, počínaje tím, které se pokouší zahalit se do nábožnosti, když přímo ve svatém jménu Božím vyzývá k urážce člověka. Urážka člověka je nakonec urážkou Boha. Není žádného náboženského cíle, který by ospravedlňoval použití násilí člověka proti člověku.

Obracím se zvláštním způsobem na vás, křesťanští bratři a sestry. Náš učitel a Pán Ježíš Kristus nás volá, abychom byli apoštoly pokoje. On přijal za své zlaté pravidlo známé z antické moudrosti: *Všechno, co chcete, aby lidé činili vám, činite vy také jim* (srov. Lv 19,18; Mt 22,39 a par.), a přikázání, které dal Bůh Mojžíšovi: *Miluj bližního jako sám sebe* (srov. Lv 19,18; Mt 22,39 a par.), a dovršil je v novém přikázání: *Milujte jeden*

druhého, jako jsem já miloval vás (Jan 13,34).

Smrtí na Golgotě vtiskl svému tělu stigmata božského umučení pro lidstvo. Jako svědek plánu lásky nebeského Otce stal se naším pokojem. *Obě části spojil v jedno a zboural přehradu, která je dělila, to je nepřátelství* (Ef 2,14).

S Františkem, světce, který vdechoval ovzduší těchto pahorků a procházel těmito končinami, upřeme pohled na tajemství kříže, stromu spásy zvlažného Kristovou vykupitelskou krví. Život Chudáčka, svaté Kláry a četných jiných svatých a křesťanských mučedníků byl poznamenán znamením kříže. Jejich tajemstvím bylo právě toto znamení, ve kterém vítězí láska nad nenávistí, odpuštění nad mstou, dobro nad zlem. Jsme vyzváni, abychom pokračovali v jejich šlépějích, aby se Kristus pokoj stal ustavičnou tužbou života ve světě.

Jestliže pokoj je dar od Boha a v něm má svůj pramen, kde ho můžeme hledat a jak ho můžeme vybudovat, ne-li v důvěrném a hlubokém vztahu k němu? Vybudovat mír v řádu, spravedlnosti a ve svobodě vyžaduje totiž v první řadě usilovnou modlitbu, která otevírá srdce, naslouchá, rozmlouvá a konečně spojuje s Bohem, původním pramenem pravého pokoje.

Modlit se, to neznamená vystoupit z dějin a z problémů, které představují. Naopak, znamená to rozhodnout se, že budeme čelit skutečnosti nikoliv sami, nýbrž silou, která pochází shůry, silou pravdy a lásky, jejichž posledním pramenem je Bůh. Zbožný člověk vystavený nástrahám zla ví, že může počítat s Bohem, absolutní vůlí dobra; ví, že ho může prosit, aby obdržel odvahu vyrovnat se s těžkostmi, a to i nejtvrďšími, s osobní odpovědností, aniž by podléhal fatalismu nebo impulzivním reakcím.

Bratři a sestry shromáždění zde z různých částí světa! Za

chvíli se odebereme na určená místa, abychom vzývali Boha o dar pokoje pro celé lidstvo. Žádejme od Boha, aby otevřel naše srdce pravdě o sobě a o člověku. Jeden je účel a jeden je úmysl, ale modlit se budeme v různých formách při respektování jiných náboženských tradic. I v tom je v zásadě poselství: chceme ukázat světu, že upřímné úsilí modlitby neponouká k protikladům a ještě méně k pohrdání druhým, ale spíše ke konstruktivnímu dialogu, ve kterém každý, aniž by byl připuštěn jakýkoliv relativismus a synkretismus, si ještě živěji uvědomuje povinnost svědectví a hlásání.

Nastala hodina, abychom rozhodně překonali pokušení k nepřátelství, jaká nechyběla ani v náboženských dějinách lidstva. Ve skutečnosti, když se tato nepřátelství odvolávají na náboženství, dávají tím na jevo hluboce nevyzrálou tvář. Upřímný náboženský cit totiž vede k tomu, abychom nějakým způsobem přijímali tajemství Boha, pramene dobroty, tedy pramene úcty a harmonie mezi národy: v něm totiž spočívá základní protilek proti násilí a konfliktům (srov. Poselství, 14).

Podobně jako 27. října 1986 stává se Assisi »srdcem« velkého zástupu, který volá po míru. Připojuje se k nám tolik osob, které se od včerejška na různých kulturních místech, doma, ve společenstvích, na celém světě modlí za mír. Jsou to staří, děti, dospělí i mladí, lidé, kteří neúnavně věří v sílu modlitby, aby obdržel mír.

Kéž pokoj přebývá zvláště v duši nových generací. Mládeži třetího tisíciletí, mládeži křesťanská, mládeži všech vyznání, žádám vás, abyste byli jako František z Assisi učenliví a odvážní »strážci« pravého pokoje, založeného na spravedlnosti a odpuštění, na pravdě a milosrdenství.

Kráčejte vstříc budoucnosti s vysoce pozdviženou pochodní míru! Svět potřebuje její světlo!

Bolletino Vaticano 24. 1. 2002

Arcibiskup Jan Graubner ke kauze vinných sklepů

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner zveřejňuje následující sdělení ke kauze vinných sklepů

(Olomouc) Drazi bratři a sestry, dovolte, abych nabídl druhý pohled na problém podaný televizí Nova, v němž je ukazován váš biskup jako zloděj a podvodník.

Především: sám za svou osobu nepodnikám. Jako arcibiskup jsem představitelem Arcibiskupství olomouckého. Arcibiskupství olomoucké je společníkem Arcibiskupských vinných sklepů, kde za arcibiskupství jednáji pověřeni pracovníci. Jednatel společnosti, který mě dnes napadá, byl původně zaměstnancem sklepů církevního podniku Unita. Že jsem jej tehdy podpořil při oddělení od Unity, byla moje první chyba. Dlouhé neshody se společníky chtělo arcibiskupství řešit odchodem ze společnosti i za cenu, že společníkům přenechá bezplatně celý obchodní podíl, pokud přestanou používat v názvu slovo „arcibiskupské“, aby problémy společnosti nevrhaly stíny na církev. Společníci ani toto nepřijali. Spory skončily podáním žalob z obou stran. Soudy zatím neskončily. Věříme, že nezávislý soud ukáže pravdu, za kterou se nebudeme stydět.

Příznávám, že z mé strany se stala další chyba před několika lety, když jsem podepsal příkaz bance ke zrušení účtu s 15 tisíci korunami, který nepatřil arcibiskupství, ale společnosti. Dodnes

nemám vysvětlení k tomu, jak se to mohlo stát, ale když se tehdy na chybu přišlo, arcibiskupství ihned peníze s omluvou vrátilo.

Možná pamatujete na aféru zvanou Prečanův poklad, kde jsem byl obviňován, že nechci zaplatit nálezný. Televize tehdy překroutila každý můj výrok. Soud dal nakonec za pravdu nám. Žalobce se přišel omluvit a já omluvu přijal. O tom jste se však ze sdělovacích prostředků už nedozvěděli.

Mnoho se psalo o tom, že arcibiskupství okrádá obětavého podnikatele a nechce mu doplatit opravu jednoho kostela. Soud ukázal, že žalobce na žádné další peníze neměl nárok. O tom se však už nepsalo.

Česká tisková kancelář před časem uvedla na internetových stránkách na závěr mého životopisu, že na mě bylo vzneseno obvinění. Byl jsem obviňován z krytí údajných zločinů jednoho kněze. Státní zastupitelství uznalo obvinění za bezpředmětné. Stín obvinění však nezmizel.

Je mi velmi líto, že mnoho lidí, kteří věří sdělovacím prostředkům se nad církví pohorší. Věřím, že vy si umíte udělat zdravý úsudek. Pána Boha prosím, aby v hojnosti rozdával dnes tak potřebný dar rozlišování i schopnost odpouštět a více milovat pravdu.

Mons. Jan Graubner

NIGÉRIE

Mladá vdaná muslimka Safija, která byla znásilněna, byla odsouzena k ukamenování pro nevěru. Násilník byl propuštěn pro nedostatek důkazů, ona však otěhotněla, a byla tedy uznána vinnou. Dítě se narodilo před několika měsíci. Kamenování bylo 22. listopadu zatím odloženo. Jeden z islámských právníků namítá, že se nedopustila nevěry, protože její manžel ji dlouho předtím zavrhl. Společenství San Egidio usiluje o její osvobození.

Bůh nás obdivuhodně vedl

Marika a Tamas Varföldiovi neúnavně pomáhají Ukrajině

V Salanku, obci na Zakarpatské Ukrajině, oslavují posvěcení školy pro 600 dětí. Nejdříve zde 4 roky organizovali pomocné akce. Poskytovali zde také pomoc začínajícím zemědělcům, aby mohli vyrábět produkty, jimiž podporují sirotky v domovech. Jednomu mladému Ukrajinci, který při nehodě přišel o obě nohy, opatřili protézy, jinému pomocí arterioprotézy zase nohy zachránili. Při předloňských záplavách zajistili 164 tuny potřebného materiálu pro postiženou Ukrajinu.

Podporují školky a sirotčince, aby se zde děti alespoň slušně najedly a mohly se zdržovat ve vytápěných místnostech. Díky jejich prostřednictvím získá desetiletá Diana z Gyertyánligetu nový americký lék na vrozenou srdeční vadu, který jí o desetiletí prodlouží život. Je to jen malý výčet z obdivuhodné škály pomocných akcí, na jejichž seznam by zde nebylo místo.

Kdo jsou ti »oni«? Kde vzali tolik peněz, aby to mohli zorganizovat? Počátkem roku nám o tom vyprávěli Marika a Tamas Varföldiovi při naší návštěvě v Erdu, na jih od Budapešti: o založení nadace »Navzájem« a o sdružení, které se nazývá »Přátelé Mariky«. Za celý tento pomocný program, který zahrnuje projekty v Rakousku, Maďarsku, ale především v Zakarpatské Ukrajině, odpovídá nadace »Navzájem«.

Mně však přirozeně nejvíce zajímalo, jak se tento manželský pár, který nežije v žádném luxusu, a žena, která se pohybuje převážně na invalidním vozíku, mohl zapojit do tak náročných akcí. Za poslední rok byl Tamas Varföldi 27x na Ukrajině a ještě častěji v Rakousku, aby zajistil transport materiální pomoci, která z 80% pochází z Rakouska.

»Náš život tak naplánoval Bůh,« říká Marika, »úplně jinak, než jak jsme si ho plánovali my.« Sedíme teď u chutného čaje a oba na první pohled velmi sympatičtí Maďari mi vyprávějí o svém životě. Marika se sice narodila v Budapešti, ale dětství strávila na venkově. Otec pracoval jako horník, matka opatrovala doma čtyři děti. Marika je nejstarší, je velmi dobrou žačkou, ráda čte knihy a raději pomáhá mamince při domácích pracích, než aby s mladšími sestrami poletovala venku. »Od maminky jsem zdědila pevnou víru a přesvědčení, že Bůh mě miluje,« vysvětluje celá rozzářená.

Protože chce pomáhat druhým lidem, rozhodne se po skončení školní docházky, že se stane lékařkou. V posledním semestru, je jí právě 24, propukne u ní roztroušená skleróza, nemoc centrálního nervového systému, a Marika musí studi-

um ukončit a vzdát se záměru stát se interní lékařkou. Bylo to pro ni velmi těžké.

Pracuje nejdříve v jednom hygienickém ústavu, později v laboratoři v Budapešti. Pokaždé, když se v její nemoci dostaví zhoršení, vrací se děvče domů k rodičům, dokud se jí opět nevrátí síly. Ale ani během pobytu doma nechce zůstat nečinná. Shromazďuje kolem sebe děti, vypráví jim o Bohu

a přibližuje jim katolickou víru – výuka náboženství byla tehdy zakázána. Mluvit o Bohu jí působí radost a ptá se, zda to není vůle Boží, aby se mu zcela zasvětila a zůstala svobodná. Až do svých třicátých narozenin prosí Boha o viditelné znamení, aby měla jasno, zda má zůstat svobodná, nebo si najít životního partnera.

I Tamas tehdy hledá. Po skončení školní docházky a mistrovské zkoušce jako strojní zámečnick by si nejráději našel nějaký způsob, jak pracovat plně pro druhé. A tak se stará i v době, kdy jako zámečnick pracuje v NDR, o nějakou vhodnou činnost ve volném čase pro mladé lidi. Jako pětadvacetiletý stráví dokonce jeden rok v kněžském semináři, ale pozná, že to není jeho cesta. Nakonec si najde v Budapešti práci jako programátor. Prosí Boha o vnučnutí, koho si má vzít za ženu.

Jednoho dne se oba »náhodou« potkají při návštěvě nemocných. Tamas pozve mladou lékařku k výletu na motorce a Marika souhlasí. Během výletu spatří shluk lidí. Marika prosí, aby zastavil. Možná že tam někdo potřebuje lékařskou pomoc. A skutečně, mladá žena zde na zemi krvácí. Jak se dověděl, skočila ze čtvrtého poschodí. Pomoc přichází bohužel pozdě. Mladá lékařka může jen konstatovat smrt.

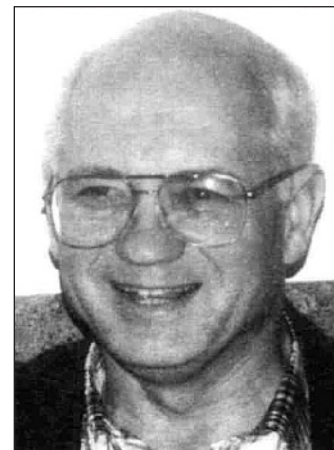
Po této strašné události pokračují spolu v cestě. Nejdříve beze slova. »Při první zastávce mě Tamas vzal za ruku a řekl: „Pomodleme se za tu ženu. Ať jí Bůh odpustí její hříchy. Modleme se, abychom se s ní jednou setkali v nebi.“ Byla jsem šokována. Říkal slovo za slovem přesně to, co jsem cítila v duši. Pro mne to bylo konkrétní znamení, o které jsem prosila v modlitbě.« Zřejmě tomu tak bylo i u Tama-

se, a tak se po deseti dnech zasnoubili. Ihned naplánovali dobu svatby.

Marika se smíchem vzpomíná: »Rodiče z toho byli na větvi. Zdálo se jim to příliš narychlo.« Ale pro ty dva nebylo žádných pochyb: »Naše spojení se zrodilo v modlitbě. Když přišel Velký týden, mnoho jsme se spolu modlili a pak jsme slavili.« Po tom všem nikoho nepřekvapí, že svatba se konala přesně v den, kdy Marika slavila 30. narozeniny.

Byt v Budapešti byl pro ně drahý, a tak se nastěhují do dosažitelného malého bytu v Erdu. V domě není výtah a to bude pro Mariku brzy problém. Jestliže dosud všechny záchvaty dobře přestála, takže druzí na ní nic nepozorovali, změnila se situace v souvislosti s těhotenstvím.

Lékaři naléhavě odrazovali Mariku od dětí. I Tamas řekl, že se zřekne dětí, když to bude muset být, to byla reakce, na kterou Marika dodnes nerada vzpomíná. Ale ona sama zřejmě neměla strach otěhotnět a při-

vedla na svět dvě zdravé děti (synovi je dnes 22 a dceři 20). Prožila však také těhotenství, která s sebou přinesla mnoho starostí a utrpení.

Po každém porodu následovalo silné zhoršení. V době, kdy děti byly malé, staral se o ně doma otec, protože pro mladou matku bylo snesitelnější pracovat v laboratoři u mikroskopu než pečovat o děti. Ale brzy byla i práce v laboratoři pro ni příliš

namáhavá a schody doma se stávaly nepřekonatelnou překážkou. Mimo dům používala již Marika invalidní vozík.

Teď by se tak hodil dům, který by Mariku ušetřil schodů a bylo v něm více místa pro děti. Jeden domek, který by se manželům líbil, byl ještě ne zcela hotov, ale již pět let byl obývaný. Manželé, kteří v něm bydleli, se rozváděli a chtěli domek prodat. Ale cena činila dvojnásobek ceny bytu Varföldiových.

Marika se obrátí na Matku Boží: »Na ulici, kde stojí kostel, je jeden pěkný dům. Ty víš, jak nutně bychom ten dům potřebovali...« A ejhle, jednoho dne přišla majitelka domku a nabídla jim ho výměnou za jejich byt jen s malým doplatkem.

Bydlí zde již 19 let. Támas a Marika si tehdy jistě nepředstavovali, že tento dům se jednou stane překladištěm materiální pomoci, nouzovým obydlím pro nemocné Ukrajince, kteří se léčí v Budapešti, anebo prostě ubytovnou pro rakouské přátele.

Při rekolekcích se jednou manželé seznámili s paní Gertou Manchartovou z Rakouska, která si byla dobře vědoma velké bídy v zahraničí a velkého nadbytku v Rakousku. Malými balíčky se snažila venkovní nouzi zmírňovat.

Ale pak Marika upadla před domem a zlomila si krček (osteoporóza v důsledku stálého užívání kortizonu). Po dvou operacích je dlouho upoutána na lůžko. Zlomená noha zůstává nepohyblivá a druhá je ochrnutá v důsledku sklerózy. Pohyb je stále namáhavější a Marika uvažuje, že si doma zařídí malou laboratoř, aby mohla ženským lékařům provádět analýzy. Ale Bůh měl jiné plány.

Jednoho dne vypravuje Marika přítelkyni Gertě, jak by byla šťastná, kdyby si mohla opatřit elektrický invalidní vozík, jenže to je pro ni zcela nemyslitelné. »Ta slova mi zapadla do duše a nedala mi pokoj,« vyprávěla mi paní Gerta, kterou jsem navští-

vila ve Videňské Nové Vsi. »Je tu člověk, který potřebuje pomoc. Co dělat?« A vznikl nápad uspořádat bleší trh nepotřebných věcí.

Z výtěžku se má koupit vozík pro Mariku. Ve Videňské Nové Vsi vzniká skupina »Přátelé Mariky«. Uspořádaný trh má velký úspěch. Výsledek: »Přátelé« přivezou Marice nejen nový invalidní vozík s elektrickým pohonem, ale také všechno, co se na trhu neprodalo: ostatně bylo to původně určeno pro Mariku.

A tak se tu ocitlo 60 zimmníků a mnoho jiných věcí. A Marika, které takto bylo pomozeno, se rozhodne pomoci druhým. I ona zorganizuje s těmito zbytky bleší trh, něco pro popřevratové Maďarsko nevidaného. Dvě stě metrů dlouhá fronta čeká u bazaru na věci ze Západu. Z výtěžku se pořídí další vozík pro jednu mladou Maďarku. Tento úspěch spustí u »Přátel Mariky« a jejich pomocníků lavinu darů.

Tak začala dnes již 13 let trvající pomocná akce týkající se tří zemí. Nejdříve přiváží balíčky do Maďarska jedno nákladní auto, pak přijížděly celé konvoje z Maďarska a nakonec kamiónová doprava (ročně na 36 transportů) převáží materiální pomoc. »Tak přinesla moje nemoc velké požehnání,« září Marika.

Za 23 let přátelství neslyšela od ní Gerta ani slovo stížnosti na nemoc a invaliditu. Marika je přesvědčena: Bůh skrze její nemoc uskutečnil báječný plán. Není to neuvěřitelné svědectví? Jiní lidé to přijímají jako požehnání, že bylo pomozeno tolika potřebným.

Ale že Marika, která již celá léta těžce trpí, poznává svou nemoc jako Boží požehnání, je možné jen proto, že cítí, jak ji Bůh miluje. A to živí její přesvědčení, že všechno přispívá k jejímu dobru a k dobru jiných lidí, a to je pro ni nejdůležitější.

Varföldiovi souhlasili s Božím plánem do všech důsledků, a jak

je vidět, bezpodmínečně. A tak poznala Marika svou nemoc, která ji tak handicapuje, ale leccos jí zase umožňuje, jako směrovku pro svou životní cestu: nemohu na ulici, ale mám dost sil, abych zajišťovala pomocné akce. Mám schopnost naučit se snadno cizí řeči, psát a organizovat. U psacího stolu se dá mnoho zařídít. V devět hodin ráno mám již kontakty se třemi zeměmi a organizují různé věci.

Od první doby její pomocné akce nepracuje již Támas jako programátor, ale jako sociální pracovník v Erdu. »Kvůli Marice jsem chtěl práci v blízkosti našeho domu. Děti byly malé a já jsem chtěl také pomáhat doma.« Práce odpovídá jeho sklonům. Jeho k pomoci vždy ochotná žena doplňuje: »Támas tu chtěl být vždy pro druhé lidi. Umí dobře naslouchat druhým a navazovat kontakty. Má velkou moudrost, charismatický smysl pro pomoc. Je to jeho povolání. A protože s ním chci žít v dobrém manželství, musím spolupracovat,« dodává a směje se. A skutečně, je to cítit: Tento muž je na jedné straně rozhodný, aktivní a silný, a na druhé straně působí velmi něžně.

A když se člověk dívá na oba, těch 27 let, která spolu prožívají ve velkém nasazení a často v obtížných podmínkách, je velmi posílilo ve vzájemné lásce a úctě. Je tomu tak, jak mi Marika již jednu sdělila v telefonu: »My jsme dva v jednom. Děláme vždy všechno v jednotě.« A nyní dodává: »Bůh mě dal Támasovi za pomocníci.« A Támas se smíchem potvrzuje: »Já jsem Maričiny nohy a ona je můj jazyk, protože umí tak dobře mluvit, například německy.«

Rok po prvním »blešáku« rozhodnou se manželé Varföldiovi s rakouskými přáteli, že rozšíří svou pomocnou akci na Ukrajinu. Je to oblast dřívějšího Maďarska, která je dnes zcela světem zapomenuta. Při první návštěvě, jak vzpomíná aktivní a k pomoci ochotná Gerta Marchartová,

zažije zde nepředstavitelnou bídu. »Žádné zvíře by u nás nikdo nechoval v takových podmínkách, v jakých zde musejí žít lidé: ve sklepních dírách, v troskách nebo v maštalích.« Františkán, přes kterého navázali kontakt s Ukrajinou, je varoval: »Pomocný transport je tu velice nebezpečný, nouze je tak velká, že každá zásilka by byla přepadena a vyloupena.« Tak volí pomocníci jako první místo maďarský Salank blízko hranic, kde všichni obyvatelé mluví maďarsky. »Toto místo je svým způsobem naše první láska,« směje se Marika.

Všechna vlákna společné rakousko-maďarské pomoci se sbíhají u neúnavné Mariky. V nadaci »Navzájem«, kterou Varföldiovi založili, pracuje bez odměny 80 lidí. Stejně jako »Přátelé Mariky« v Rakousku má mnoho sympatizantů. Hmotná pomoc se skladuje v několika halách a v domě nadace v Erdu.

Aby ji doručili lidem, vymysleli takové opatření: Bleší trh je jedna možnost, jak dostat věci k potřebným. Každý si může sám vyhledat, co potřebuje. Kdo může, zaplatí symbolickou cenu, kdo nemá nic, dostane dárek. Vpustíme na prodejní plochu jen tolik lidí, kolik můžeme uvnitř obsloužit, ostatní čekají venku. Než další vstoupí do haly, je zboží doplněno. »Při povodni v loňském roce lidé většinou přišli o všechno a museli jsme rychle reagovat. Za tři dny byly věci vyskladněny z našich skladů.«

Je to náhoda, že krátce před touto akcí darovaly sestry z Bad Kreuzen 50 postelí? Několik dní po katastrofě byly na místě. »Bůh má vždy dobré spojení,« soudí Marika.

Když teď Támas projíždí vesnicemi na Ukrajině, znají zde již jeho auto a často ho zastavují, protože od něho očekávají pomoc. Ale zastavují ho také proto, že zde chybí dopravní prostředky a mnoho lidí se pokouší cestovat autostopem. Často je to 30 nebo více

Ukrajinců, které při své cestě svezl kus cesty.

Nedávno vzal dvě starší ženy. Protože měl naspěch, nechtěl původně ani zastavovat, ale jakýsi pocit ho zastavil. A skutečně, tyto dvě ženy mu vyprávěly o veliké nouzi. Jedna z nich má invalidního syna a dům, který je po povodni neobyvatelný a bez vytápění. Támas má právě větší sumu peněz pro takové případy. Dává oběma ženám větší obnos, té jedné dvojnásobek toho, co dává té druhé, vzhledem k její obzvláštní nouzi. Má jen jednu prosbu: Aby se proto mezi sebou nehádaly. A skutečně, ani stopy po sporu, velké děkovaní za tuto pomoc, za to, že právě dnes tu projížděl.

Když Támas vypráví tento příběh, je radost na něho pohledět. »Tam, kde jsem vůbec nechtěl zastavit. A pak tato chvála Bohu! To bylo krásné!«

Dlouholetý příklad pomocníků vyvolal nyní ducha vzájemnosti a spolupráce v Zakarpatské Ukrajině. Pomoc zde vyprovokovala silnou svépomoc. A to je pro naše manžele velká radost: »Kdo přijímá lásku, může lásku předávat dál,« píše i Gerta Marchartová ve svém oběžníku o pomocné akci. Bylo by možné vyprávět mnoho krásných příběhů. I takových, kde si lidé pomohli sami. Jednoho dne ve tmě na špatných cestách vpadne Támasovo auto do výmolu. U hranic najednou svítí kontrolka oleje. Zřejmě trhlina. Hned za hranicí je mechanik. Ten ještě v noci auto opravil a nic za to nechtěl.

Marika shrnuje: »Naše pomocná akce je dokladem Jeho lásky. Měl s námi krásný plán a povolal nás za svůj nástroj. Zažili jsme, že každé slovo Písma je pravda: Dejte, a bude vám dáno. Hleďte nejprve Boží království, a všechno ostatní bude vám přidáno...«

*Z Vision 2000 - 1/2001
přeložil -lš-*

Skutečná tvář otce Pia (7)

Poznává mě, zdraví a směje se: »Co je to za člověka, tento otec Pio! Ten mě vypral...« A pak opět zvázní: »Co chcete? Po jeho mši jsem se prostě musel vyzpovídat. Byl silnější než já.«

Ruku v ruce jako zamilovaný pár odcházejí, aby se ubytovali ve svém pokoji. O odpoledním D-vlaku už není řeči...

Z náměstí před kostelem mě opět zatahne na snídani sestra Marie. Vyprávím jí dobrodružství svých spolucestujících z Janova. Neudělá to na ni ani ten nejmenší dojem. »To je tady docela všední,« vysvětluje mi. »Po každé mši svatě následuje útok na zpovědnici P. Pia. Není možné mu odolat! Opravdový zázrak je, že našli pokoj, protože teď je všechno přelpleno.«

Vzdávám anglickému čaji zaslouženou čest. Je okořeněn místními anekdotami, které mi hostitelka vypráví, má však bohužel příliš naspěch. Zastává zde v San Giovanni Rotondo úlohu Quai d'Orsay, ministra zahraničí! Všichni cizinci skončí dříve nebo později u ní, automaticky, mohla bych říct.

»Od určité doby tu zavládl opravdový nával amerických boys, které přitahují velkým nákladem vydané knihy a články. Velicí, světlolvasí, neohrabaní, usadí se tu s klidem a smělostí a obratem ruky si je P. Pio podmaní.«

»Ale jak si představujete jejich zpověď?« ptám se Miss Mary Pyle.

»I já se na to ptám, jak! A stejně se jim to daří. Otec nerozumí anglicky ani slova. Oni vůbec anebo sotva něco italsky. A vracejí se nadšení. Nevědí, jak mají odpovědět na moji otázku. P. Pio nám rozumí, to je jisté. Jak? To je jeho věc. A řekne nám to, na co čekáme.«

Příznávám se, jak se sluší, že u mne určitá nabubřelá a přehnaná literatura o otci Piovi, se kterou jsem se seznámila, vyvolala nedůvěru a že bych ho ráda viděla a mluvila s ním »mezi čtyřma očima.«

Mary Pyle se směje. »Vy jste všichni stejní. Copak nevíte, že otec Pio je zde, aby zpovídal a ne aby klábosil?«

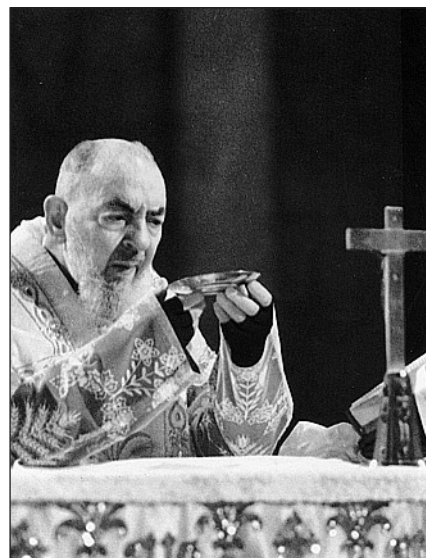
Vyprávím jí o svém setkání s knězem. »Především nemám čas čekat, až na mě přijde řada. A pak, můj „případ“ není tak naléhavý, abych kvůli tomu zabrala místo někomu jinému. Chtěla bych však vidět otce Pia zblízka.«

Moje hostitelka chvíli přemýšlí. »Dobře, buďte čtvrt hodiny před Anděl Páně v klášterní chodbě vlevo od kostela. Řekněte, že vás posílám. Ostatně

budu tam s jednou malou nemocnou.«

Blahoslavení tvrdohlaví! Sestra Marie se omlouvá: »Čekají na mě, tak zatím! Nezapomeňte, jste tu jako doma...«

V San Giovanni Rotondo může jít člověk pouze do kostela. Je 10 hodin. Slunce ostřeluje zsedlou a zpustlou zemi ohnivými šípy. Žízňivé olivovníky, zkroušené suchem, vrhají na chodník komické stíny. Klášter

vypadá jako bílá skvrna na pozadí cypřišového lesíku. Je nesporné, že v této krajině nemůže přitahovat zástupy poutníků nic kromě této jednosměrky, která ústí na náměstíčko před klášterem.

V kostele střeží bratr ostřížím zrakem hemžení kajících hříšnic, které jsou natlačeny v levé lodi podle objednávek. Vpouští je po jedné, »queste benedette«, ale ony se přesto dokážou i v tomto těsném sevření všelijak protlačit. Každá by chtěla být co nejbližší otci Piovi, který je dobře viditelný v otevřené zpovědnici a naklání se tu nalevo, tu opět napravo.

Usadila jsem se nenuceně v pravé lodi, která je pro věřící přístupná. Chci vidět zcela jasně. Pozoruji dále otce Pia. Svaté omluvy literátů, kteří vždy najdou zdůvodnění pro svou nediskrétní zvědavost! Od prvního okamžiku musím ubohého otce Pia přirovnat k tygru v kleci,

VĚROHODNOST NOVINÁŘŮ

Prezident papežské rady pro sdělovací prostředky arcibiskup John P. Foley řekl na setkání žurnalistů na Tchaj-wanu, že nejcennější charakteristikou novináře je věrohodnost. Vzhledem k velké míře nespravedlnosti ve světě nestačí, když novinář o skutečnostech pouze informuje. V době, kdy rozvoj a blahobyt závisí na informacích, již pouze na základě komunikačních struktur se lidé dělí na „informačně bohaté“ a „informačně chudé“. Důležité je hájit ve světě integritu a věrohodnost, které jsou v pokušení podstupovat kompromisy, nebo se dokonce vzdávat. Veřejnost nám nikdy neodpustí, když ji podvedeme, a ještě hůře, my sami sobě nikdy nebudeme moci odpustit, jestliže v sobě samých, služebnících pravdy a morálně spravedlivé společnosti, zradíme důvěru v sebe.

Podle kath-net

Liturgická čtení

kteří je vystaven zvědavým pohledům zástupů, které ho obléhají. Oni všichni jsou potomci svatého apoštola Tomáše. Oni všichni chtějí vidět a dotknout se. Pozorován pohledy, na dosah jejich rukou, jakoby postaven na pranýři, je P. Pio dostupný pro duše, ale tělem jakoby nepřítomný. Dosud jsem nikdy neviděla nikoho, kdo by takovým způsobem vyjadřoval ryzi niternost. Sázím se, že on v tomto okamžiku nevidí nic a nikoho. Jeho pohled jako by utkvával někde nad tím vším. Zcela a beze zbytku ho zaujala jiná vize! Nemusi proto, aby viděl duše tak, jak je vidí, v určitém smyslu vyloupnout své tělesné oči a vkládat je do nich?

V levé ruce drží velký kostkovaný kapesník, kterým si čas od času utírá zpcenou tvář a mávne jím před nosem všem zvědavcům, kteří by při odchodu od zповědnice rádi políbili jeho ruce. Řekli byste, že zahání mouchy!

Občas se mihne na jeho tváři bolestná křeč a jeho ramena klesají dolů pod neviditelnou tíží. Utírá si to pot, nebo slzy? Zповědi netrvají dlouho: nanejvýš pět minut. Expeduje, jak říkají, ženy ještě rychleji. A je možno klidně přijít s připraveným programem a »uspořádaným seznamem hříchů«. Jedním slovem háže všechno za hlavu. V jediném okamžiku je duše obnažena. Vidí ji. A ona ví, že do ní vidí. Ten či onen skrytý nebo zapomenutý hřích se náhle zjevuje v celé své tíži. I nejzdařilejší pancíře jsou proráženy. Padají masky, ony masky, které nám ulpěly na těle. Neúprosné světlo prohledává nejtajnější záhyby svědomí. Jaké to odhalování hrůzy, jaký ohavný nepořádek!

A z duše, když náhle osvěcena vidí, že před tváří nekonečné Boží čistoty je jen špína a bláto, tu vyrazí proudy očišťujících slz. Zkrušena lítostí přijímá žádostivě obě svěšená konečně skutečně účinná slova: »Atto di dolore,« říká otec Pio a pozvedá ruku.

Jeho gesta se v ničem neliší od gest oněch ostatních kněží. Je jistě přísný a náročný. Lidé ho obléhají jako kdysi faráře Arského, protože u něho nabývá zповěď svého plného smyslu.

(Pokračování)

Dovršila jsi 12 let svého života a nevíš, co s časem? Jsi přesvědčena, že ti nikdo nerozumí, nemá tě rád a jsi druhým na obtíž? Nepraktikuješ žádné náboženství a máš kamarádku, která má podobné problémy? Neváhej, sedni a napiš na adresu: S. M. Filoména Truhliková, Rooseveltova 47, 746 01 Opava, tel. 0653/21 12 84. Srdečně tě zvu a slibuji, že si najdu pro tebe čas. Společně prožijeme den a uvidíš, kolik radosti se v něm skrývá. Začátek od měsíce dubna dle dohody.

Církevní středisko mládeže sv. Jana Boska v Havířově srdečně všechny zve **v sobotu 23. února 2002 v 9.30 na posvěcení kostela sv. Jana Boska v Havířově Šumbaraku.** Slavnostní pontifikální mši svatou bude sloužit otec biskup Mons. František Václav Lobkowicz.
Pozn. pro kněze a jáhny: Liturgická barva bílá.

Neděle 17. 2. 2002 Zimní pouť na Velehradě. K úmrtnímu dni sv. Cyrila 14. 2. 869 a celocírkevnímu svátku spolupatronů Evropy sv. Cyrila a Metoděje. Pontifikální mši svatou slaví v 10.00 hodin o. biskup Josef Hrdlička. Všechny na tuto pouť srdečně zve duchovní správa na Velehradě.

Neděle 17. 2. - 1. neděle postní

1. čt.: Gn 2,7-9; 3,1-7
Ž 51(50),3-4.5-6a.12-13.14+17
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
2. čt.: Řím 5,12-19
Ev.: Mt 4,1-11

Pondělí 18. 2. - ferie

1. čt.: Lv 19,1-2.11-18
Ž 19(18),8.9.10.15
Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)
Ev.: Mt 25,31-46

Úterý 19. 2. - ferie

1. čt.: Iz 55,10-11
Ž 34(33),4-5.6-7.16-17.18-19
Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
Ev.: Mt 6,7-15

Středa 20. 2. - ferie

1. čt.: Jon 3,1-10
Ž 51(50),3-4.12-13.18-19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
Ev.: Lk 11,29-32

Čtvrtek 21. 2. - připomínka

sv. Petra Damianiho
1. čt.: Est 14,1.3-5.12-14
Ž 138(137),1-2a.2bc-3.7c-8
Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
Ev.: Mt 7,7-12

Pátek 22. 2. - svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1-4
Ž 23(22),1-3.4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mt 16,13-19

Sobota 23. 2. - připomínka

sv. Polykarpa
1. čt.: Dt 26,16-19
Ž 119(118),1-2.4-5.7-8
Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Mt 5,43-48

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
17.2. 18.2. 19.2. 20.2. 21.2. 22.2. 23.2.

Antifona	270	270	270	270	270	1309	270
Žalm	783	783	783	783	783	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	1310	272
Antifony	288	828	843	858	874	1310	906
Žalmy	813	828	843	858	874	813	906
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	1310	309
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	1311	309
Prosby	289	292	296	299	302	1675	309
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	1311	310

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	1311	310
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	1311	310

Nešpory: SO

Hymnus	268	268	269	268	269	268	1310	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	1312	311
Žalmy	808	823	838	853	868	884	1678	916
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	1312	311
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	1313	312
Prosby	287	291	295	298	301	305	1681	312
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	1311	314

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
------------------	------	------	------	------	------	------	------	------

Nabídka Matice cyrilometodějské s. r. o.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

MYŠLENKY MOUDRÝCH O UTRPENÍ

Jednou z otázek, která není nikomu cizí a každého svým způsobem tíží, je otázka po smyslu utrpení. V Bibli je typickým představitelem hledání této odpovědi Jób. V Myšlenkách moudrých najdeme na dané téma mnoho krátkých úvah různých autorů. Z nich vyplývá cesta, jak utrpením procházet společně s Bohem.

alternativ, jejichž nemožnost byla prokázána. Tak se osvětlují potažmo i další pravdy o Bohu, o jeho poměru ke světu, o jeho identitě, jež je vyjadřována pomocí tzv. Božích atributů. To jsou dvě zásadní otázky, které jsou rozebírány na stránkách této knihy – Boží existence a atributy Boha. Kniha vychází ve spolupráci s Křesťanskou akademií Řím.

Krystal OP, brož., A5, 240 stran, 230 Kč

Nové město, váz., A6, 89 Kč

Antonio Donghi:

HLE, VŠECHNO TVOŘÍM NOVÉ (Pastorace pokání a obrácení)

A. Donghi se v této knize zabývá obrácením a pokáním jako nutností pro slavení každé svátosti a nezbytnou podmínkou k tomu, aby společenství křesťanů mohlo kráčet vstříc nebeskému Jeruzalému. Nechává při tom promlouvat Písmo svaté, liturgii a výroky učitelského úřadu církve. Na tomto základě nastiňuje, jakou duchovní cestou lze postupně rozvinout celou šíři svobody, kterou nám Ježíš daroval skrze své velikonoční tajemství.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 134 stran, 139 Kč

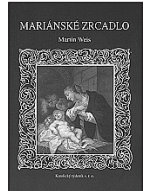

Martin Weis:

MARIÁNSKÉ ZRCADLO

Mariánská modlitební kniha vycházející z Písma svatého a učení Církve, která zároveň přináší z pokladnice církevní tradice mnohé neprávem zapomenuté projevy mariánské úcty a zbožnosti. Panna Maria bude doprovázet čtenáře také po celý církevní rok skrze svátky v současnosti slavené i upadlé v zapomnění. Závěr knihy je sestaven z mariánských modliteb a pobožností. Všechny části knihy jsou doplněny o náměty k rozjímání.

Katolický týdeník s. r. o., brož., A5, 220 stran, 107 Kč

Roman Cardal:

BŮH VE SVĚTLE FILOSOFIE

Autor se v této publikaci snaží o systematické zpracování otázky Boží existence. Ta není evidentní pro smysly, ale odkrývá se hledajícím rozumu, který se nebojí jít obtížnou cestou postupného dokazování. Její počátek je v běžné zkušenosti se světem, která je všem dostupná. Další kroky spočívají ve vylučování

VETERÁNI V BITVÁCH O DUŠE

Rozhovory s duchovními syny Dona Boska o jejich životních cestách v minulosti. Nezachycují ani zdaleka vše, co za svůj dlouhý věk prožili, ale ukazují na to, čím a jak jejich povolání rostlo. Jde o předání osobního svědectví lásky k Donu Boskovi a celému jeho dílu v naší zemi právě těch, kteří stáli na jeho počátku. Portréty jednotlivých osobností jsou zachyceny na černobílých fotografiích.

Jiří Miček - ATLAS, brož., A5, 154 stran, 149 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.